

Ο πρωθυπουργός που δεν κατάφερε ποτέ να γίνει ηγέτης

• Κακία αντί σοφίας στο βιβλίο του Κ. Σημίτη

Να λοιπόν που ο κ. Κων. Σημίτης δεν μπορεί να καταγραφεί ως ηγέτης του ΠΑΣΟΚ (ούτε καν τέως) ούτε σήμερα που δεν διοικεί. Μην μπωρώντας εκ κατασκευής και ιδιοσυγκρασίας να λειτουργήσει ενοποιητικά, δρα διαλυτικά για το κόμμα «του», ονομάζοντας την αντίδραση που προκύπτει από τη δράση του «υγεία».

Ο τέως πρωθυπουργός έγραψε ένα βιβλίο, θέλοντας να επιβάλει τη δική του εκδοχή για την ιστορία (όσο πρόσφατη και αν είναι αυτή) και αυτό που κυρίως κατάφερε είναι να καταδείξει πως για όσα άσχημα συνέβησαν και για όσα δεν προχώρησαν **έφταιξαν πάντα όλοι οι άλλοι**. Αναμφίβολα, είναι μία ικανότητα να μετατοπίζει κανείς τις ευθύνες, ακόμα και όταν είναι

εκείνος ο υπ' αριθμόν ένα πολίτης της χώρας (μετά τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας), μια και ο πρωθυπουργός της χώρας έχει

**Γράφει ο
ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ**

τις εξουσίες συγκεντρωμένες στα χέρια του.

Αρκετές φορές είναι **γραφικό** όταν το κάνει αυτό ο τέως πρωθυπουργός (και το κάνει αρκετά συχνά στο βιβλίο του), άλλες όμως είναι αντιπαθές και **επικίνδυνο**. Όπως συμβαίνει στις περιπτώσεις των **Υμών** και του **Αμπντουλάχ Οτσαλάν**, όπου ενοχοποιεί είτε τη στρατιωτική ηγεσία της χώρας (Υμία) είτε τους «υπερπατριώτες», όπως τους ονομάζει, που «εξεθέσαν τη χώρα σε κίνδυνο», φέρνοντας τον κούρδο ηγέτη στην Ελλάδα. Ακόμα και αν δεχθεί κανείς ότι είναι έτσι και στις δύο περιπτώσεις, καμία από αυτές **δεν** θα έπρεπε να ανήκει στο υλικό του βιβλίου τουλάχιστον με τον συγκεκριμένο τρόπο.

Ο Γιώργος Παπανδρέου επιτέλους «έσπασε αυγά» δύο περίπου χρόνια μετά την ανάληψη ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ, αδειάζοντας τον Κώστα Σημίτη και κυρίως την πολιτική κηδεμονία που επιχειρούσε να επιβάλλει ο τέως πρωθυπουργός.

Ωστόσο τα μεγάλα και πολλαπλά ερωτήματα είναι ποιά τα πλείον ο Κ. Σημίτης; Οι προσδοκίες και οι προσμονές που δημιούργησε με το βροντερό πολιτικό παρών που έδωσε με την έκδοση του βιβλίου του και κυρίως με την εξαιρετικά πολυσήμαντη και πολιτικά σημαίνουσα ομιλία του, σε τι αποβλέπουν; Γιατί αποφάσισε να παρέμβει και μάλιστα με τόσο δυναμικό πολιτικό λόγο σε αυτήν τη συγκυρία; Και κυρίως ποια συνέχεια θα έχει αυτή η δυναμική επανεμφάνιση και υπό ποιες προϋποθέσεις ο Κ. Σημίτης μπορεί να ξαναμπει στο παιχνίδι;

Πέραν της κριτικής που διατυπώνεται προς τον κ. Σημίτη, ότι για μια ακόμα φορά φέρθηκε μικρόψυχα, ότι εξέδωσε ένα «λειψό βιβλίο», ότι απέφυγε την στοιχειώδη αυτοκριτική κ.ά., η ίδια η παρέμβασή του δημιούργησε και θα εξακολουθεί να δημιουργεί πολλαπλές επιπτώσεις και στο πολιτικό σκηνικό και στο εσωκομματικό πεδίο του ΠΑΣΟΚ.

Κατ' αρχάς και σε ό,τι αφορά τον Γιώργο Παπανδρέου, ο νυν πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ φαίνεται ότι για την ώρα τουλάχιστον μάλλον κέρδισε κάποιους πόντους από την παρέμβαση του Σημίτη, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι τα δύσκολα από αυτήν την ιστορία δεν είναι μπροστά του, ανάλογα προφανώς με τις εξελίξεις.

Με πολύ ήρεμο και απλό τρόπο ο Γιώργος Παπανδρέου, τη μέρα της παρουσίας του βιβλίου και της προσπάθειας επιβολής τρόπου τινά του μαριφέστου Σημίτη (μέσα από την πολιτικά σημαντική ομιλία του), για πρώτη φορά άδειασε κυριολεκτικά τον τέως πρωθυπουργό και του έστειλε ένα σαφές και ταυτόχρονα σκληρό μήνυμα, μέσα από τη λιτή αλλά πολυσήμαντη δήλωσή του: «Εσύ έκλεισες οριστικά τον κύκλο σου. Μπορείς να μιλάς για το παρελθόν. Τώρα εγώ κάνω κουμάντο, εγώ ηγούμαι και σχεδιάζω το μέλλον».

Όπως έλεγαν μάλιστα έμπειρα στελέχη του ΠΑΣΟΚ, που βίωσαν εκ του σύνεγγυς την αντίδραση αυτή του Γιώργου Παπανδρέου, «επιτέλους σήμερα έγινε αρχηγός. Σήμερα έκανε αυτό που έπρεπε να κάνει εδώ και 18 μήνες». Σημαινόντα πολιτικά πρόσωπα που ήταν παρόντα στην παρουσίαση, αλλά και στην αντίδραση του Γ. Παπανδρέου, σημείωναν με νόημα πως «χρειάζοταν αυτή η αντίδραση, ίσως και ακόμα εντονότερη για να απογαλακτιστεί πια από τον Κώστα Σημίτη και να τραβήξει τον δικό του δρόμο και όπου τον βγάλει. Αλλά σημασία έχει ότι ένας αρχηγός δεν μπορεί να κηδεμονεύεται».

Η αλήθεια είναι ότι ο Γιώργος Παπανδρέου ήταν έντονα δυσσαρεστημένος, κυρίως για τις αναφορές του Κ. Σημίτη στο πώς και πότε χάθηκαν οι εκλογές του 2004, από τη στιγμή κιόλας που έμαθε τα συγκεκριμένα επίμαχα αποσπάσματα. Λέγεται μάλιστα ότι όταν πριν από έναν μήνα συνέφαγε με το ζεύγος Σημίτη στο «Μπέρδεμα» στην Κηφισιά, με πολύ διακριτικό τρόπο είχε επιχειρήσει να εκμαιεύσει από τον τότε πρωθυπουργό τι αναφορές θα έκανε στα θέματα της διαδοχής και των εκλογών, και σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες ο κ. Σημίτης, χωρίς να γίνει συγκεκριμένος, του είχε πει πως οι αναφορές του θα ήταν κυρίως στο κυβερνητικό του έργο με τη μορφή της «παρακαταθήκης».

Αλήθεια επίσης είναι ότι πολλά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, αλλά και συνεργάτες του Γ. Παπανδρέου, από το προηγούμενο Σάββατο το μεσημέρι, όταν δημοσιεύτηκαν αποσπάσματα στον Τύπο από το βιβλίο του τέως πρωθυπουργού, ενοχλήθηκαν και άρχισαν να αντιδρούν. Ορισμένοι μάλιστα εισήγησαν στον Γιώργο Παπανδρέου να αντιδράσει αμέσως (από το Σάββατο το μεσημέρι) και να ξεκαθαρίσει το όλο θέμα. «Όσο το αφήνεις πρόεδρε, θα σέρνεται... Τώρα είναι η ευκαιρία να ξεκαθαρίσεις πλήρως το τοπίο και να πάρεις τις αποστάσεις σου...», του επεσήμαναν, σύμφωνα με πληροφορίες, ορισμένα στελέχη και συνεργάτες του.

Χωριστές δηλώσεις...

Ο κ. Παπανδρέου, παρά τον θόρυβο και τις αντιδράσεις που εξακολουθούσαν να προκαλούν τα όσα έλεγε το βιβλίο του Σημίτη, πήγε στην παρουσίαση και όπως τόνιζαν στελέχη του ΠΑΣΟΚ «καθάρισε σαν κύριος». Ο κ. Παπανδρέου ανέμενε και την τελική ομιλία του κ. Σημίτη στην παρουσίαση για να πάρει τις αποφάσεις του. Όταν διαπίστωσε και από την ομιλία ότι ο Κώστας Σημίτης, παρά τον θόρυβο και τη διόχτευση της δυσαρέσκειας Παπανδρέου, συνέχισε, τότε «καθάρισε σαν κύριος». Αν και αρχικά είχε σχεδιαστεί με την ολοκλήρωση της παρουσίασης να κάνουν από κοινού δηλώσεις οι κ. Παπανδρέου και Σημίτης, εν τούτοις ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ έφυγε διακριτικά μόνος του, πήγε στους δημοσιογράφους και έκανε την γνωστή δήλωση.

Όπως τόνιζαν μάλιστα κύκλοι της Χαριλάου Τρικούπη, «το πολιτικό διαζύγιο Γιώργου - Σημίτη είναι δεδομένο σε ό,τι αφορά την ιδιότυπη κηδεμονία που επιχειρεί ο κ. Σημίτης. Εκείνος μπορεί να μιλά για το παρελθόν, άλλος όμως σχεδιάζει το μέλλον». Πρόσθεταν ακόμα πως αυτό σε καμία περίπτωση δεν σημαίνει ότι σε ανθρώπινο και κοινωνικό επίπεδο ο κ. Παπανδρέου θα ξεκόψει τις σχέσεις του με τον κ. Σημίτη, ούτε ότι δεν θα συζητά μαζί του, με τον δέοντα σεβασμό, όπως κάνει και με άλλα στελέχη του ΠΑΣΟΚ.

Ο «κώδικας Σημίτη»

Όταν οργάνωνε τη διαδοχή του ο Κώστας Σημίτης, όπως πρώτο είχε αποκαλύψει «ΤΟ ΠΑΡΟΝ», η πρώτη προϋπόθεση που έθετε ήταν η παρακαταθήκη του. Το έργο του δηλαδή και το πολιτικό πλαίσιο του εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος. Μόνο που όπως φάνηκε με αφορμή το βιβλίο του, αλλά κυρίως με την παρέμβασή του στην παρουσίαση, δεν επεδίωκε μόνον αυτό. Επιδίωξε και επιδίωκε αυτό που θεωρεί ο ίδιος ως παρακαταθήκη του, να είναι «ο πολιτικός και ιδεολογικός κορσός του πολιτικού συστήματος». Να είναι η συνέχισή του και από την παρούσα κυβέρνηση και από την αξιωματική αντιπολίτευση.

Πιθανώς ο κ. Σημίτης νομίζει ότι ενοχοποιώντας άλλους αθώνεται ο ίδιος για τις επιλογές και τις εξελίξεις, και μπορεί τούτο να ισχύει μόνο για μια ολιγάριθμη ομάδα (μερικές χιλιάδες) ανιστόρητων νεοπλουτών Νεοελλήνων που απλώς δεν αντέχουν στη σκέψη ότι κουβαλούν μια τεράστια ιστορική και πολιτισμική κληρονομιά. Αυτοί που κατά χιλιάδες (στο σύνολό τους δηλαδή) ψήφισαν Σημίτη (όχι ΠΑΣΟΚ) επιμένουν ούτως ή άλλως να βλέπουν τα πάντα τεχνκρατικά, να μισούν τα συντοκιακά προβλήματα, να λατρεύουν το ευρώ και κάθε μέσο διευκόλυνσης της (ευρωπαϊκής πάνω απ' όλα) καθημερινότητας, να θεωρούν ότι τα πάντα συζητούνται και τίθενται υπό διαπραγμάτευση. Αυτή η «σημιτική γενιά» της μεταΠΑΣΟΚ εποχής (εποχή που χρονικά προσδιορίζεται με τον θάνατο του Ανδρέα Παπανδρέου και την πολιτική αυτοχειρία του ΠΑΣΟΚ να παραδοθεί στην τεχνκρατική αποπολιτικοποίηση που με συνέπεια πρόσβειε εδώ και τριάντα χρόνια ο Κων. Σημίτης) πέρασε πραγματικά πολύ καλά επί πρωθυπουργίας του. Είναι η γενιά που πανηγύρισε την ΟΝΕ και φούσκωσε από υπερηφάνεια που κάθισε στο ίδιο τραπέζι με τους άλλους ευρωπαίους εταίρους, η γενιά που γλάνησε με το χρηματιστήριο και το εύκολο κέρδος, αυτή που δεν πίστευε στα μάτια της βλέποντας ότι το ΠΑΣΟΚ άλλαζε και μπορούσε να γίνει μια χαρά δεξιό-φιλελεύθερο κόμμα, άρα μπορούσε ο καθένας να το ψηφίζει χωρίς να αηδιάζει με σοσιαλισμούς και τέτοια.

Ο εκσυγχρονισμός θριάμβευε παντού με τις ευλογίες της συντριπτικής πλειονότητας των μέσων ενημέρωσης, τα πρωτοκλασάτα στελέχη δεν τολμούσαν να αντιδράσουν στην αποπολιτικοποίηση, διότι καταγγέλλονταν από τους σημιτικούς και τον Τύπο ως εκφραστές του παλιού και εμπόδια για τη νέα εποχή. Μέχρι που, αφού πέρασαν δέκα χρόνια διαρκούς διακυβέρνησης από το ΠΑΣΟΚ (από τα οποία τα οκτώ πρωθυπουργός ήταν ο Κων. Σημίτης και κουμάντο έκαναν οι φίλοι του και το περιβάλλον τους), ο κόσμος άρχισε να κουράζεται και να εκνευρίζεται από την εκσυγχρονιστική αλαζονεία.

Τότε ο Κ. Σημίτης αποφάσισε να δώσει το κόμμα στον Γιώργο Παπανδρέου (επειδή εκείνος είχε τις περισσότερες πιθανότητες να πάει καλά στις εκλογές και να κρατήσει το ΠΑΣΟΚ ενωμάτο, όπως γράφει στο βιβλίο) μια και έβλεπε ότι οι εκλογές θα χαθούν υπέρ της ΝΔ. Ούτε όμως αυτό το οφθαλμοφανές έχει το θάρρος να ομολογήσει ανοιχτά με αποτέλεσμα να καταλογίζει «λάθος προεκλογική εκστρατεία» που οδήγησε στην ήττα του ΠΑΣΟΚ! Το λάθος ο κ. Σημίτης εντοπίζει στο γεγονός ότι δεν προβλήθηκε και δεν υποστηρίχθηκε το έργο του ως πρωθυπουργού και το αποδίδει σε κακή εκτίμηση των πολιτικών διαφημιστών, τους οποίους βέβαια εκείνος είχε διαλέξει.

Φυσικά είναι αυτονόητο ότι αν ο κ. Σημίτης έβλεπε πως υπάρχει πιθανότητα να κερδηθούν οι εκλογές, δεν θα αποχωρούσε από την ηγεσία, αλλά θα επεδίωκε και τρίτη (συνεχής) ολογική νίκη προκειμένου να σπάσει το ρεκόρ του Ανδρέα και να γραφτεί έτσι στην ιστορία. Η αλήθεια είναι ότι αν πήγαινε το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές με τον κ. Σημίτη, θα έχανε με διαφορά 10% (αυτό προέκυπτε από τις δημοσκοπήσεις), ενώ με τον Γιώργο Παπανδρέου έχασε με 5%.

Είναι μάλλον άχρηστο να αναλύσει κανείς γιατί έγραψε το βιβλίο ο κ. Σημίτης και τι επιδιώκει. Ασφαλώς και είναι χρήσιμο ότι υπάρχει ως υλικό, αρκεί να το αξιοποιεί κανείς, λαμβάνοντας υπόψη τον χαρακτήρα του κ. Σημίτη, το στυλ και το περιεχόμενο διακυβέρνησης της χώρας από τον ίδιο. Συνήθως όταν ένας πρώην πρωθυπουργός γράφει βιβλίο, το κάνει για να σφραγίσει την εποχή του, για να κλείσει και επισήμως την πολιτική του παρουσία. Ο κ. Σημίτης, όμως, είπε «είμαι παρών» και «δεν έχω σκοπό να σιωπώ ούτε στο μέλλον», κάτι που παραπέμπει περισσότερο σε (επιθυμία) να επιστροφή παρά σε κατάθεση απομνημονευμάτων. Αλλά όλα αυτά θα ξεκαθαρίσουν σύντομα.

ΕΣΠΑΣΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΗΔΕΜΟΝΙΑΣ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Διαζύγιο οριστικό!

- «Επιτέλους σήμερα έγινε αρχηγός ο Γιώργος», έλεγαν στενοί συνεργάτες του, μετά την εντυπωσιακή δήλωσή του το βράδυ της παρουσίασης του βιβλίου του Σημίτη

Η μακροσκελέστατη ομιλία του την περασμένη Τετάρτη στο Μουσείο Μπενάκη, στην παρουσίαση του βιβλίου του, παρέπεμπε, όπως λένε άνθρωποι που γνωρίζουν πολύ καλά τον Κώστα Σημίτη, σε παρέμβαση εν ενεργεία πολιτικού ή αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης ή ακόμα σε ομιλία από βήματος Βουλής. Δεν υποστήριξε απλώς το έργο του, αλλά παρέθεσε «οδηγίες προς ναυτιλλομένους» για τη σημερινή κυβέρνηση, πώς πρέπει να κινηθεί με βάση το δικό του έργο και τις επιλογές, αλλά ταυτόχρονα οριοθέτησε και τους άξονες με βάση τους οποίους πρέπει να κινηθεί το ΠΑΣΟΚ ως αξιωματική αντιπολίτευση, με παρακαταθήκη το «έργο Σημίτη και το εκσυγχρονιστικό εγχείρημα».

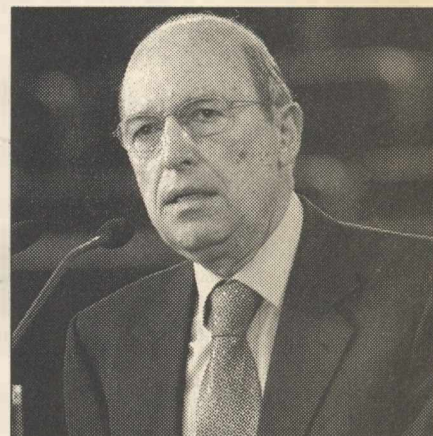
Το παιχνίδι των πρώρων εκλογών

Το βιβλίο του Κώστα Σημίτη και η παρέμβασή του καταγράφονται σε μια κρίσιμη συγκυρία για τις πολιτικές εξελίξεις της χώρας και ενώ διατυπώνονται εκτιμήσεις ότι οι δύο νέοι πολιτικοί αρχηγοί (Κ. Καραμανλής και Γ. Παπανδρέου), αλλά και τα κόμματά τους, δεν δείχνουν μεγάλη αποτελεσματικότητα και ικανότητα. Επιπροσθέτως σε αυτήν τη συγκυρία εντάσσονται και τα διαρκώς ανακυκλούμενα σενάρια περί πρώρων εκλογών. Ο ίδιος ο Κώστας Σημίτης, την επομένη του «αδειάσματος του» από τον Γιώργο Παπανδρέου, εκτίμησε την πιθανότητα πρώρων εκλογών στους επόμενους 18 μήνες.

Για πολλούς και σοβαρούς πολιτικούς παράγοντες αυτές είναι πιθανόν ορισμένες βασικές παράμετροι που οδήγησαν τον Κώστα Σημίτη σε αυτήν την ηχηρή παρέμβαση με την οποία δήλωσε «πολιτικά παρών και έτοιμος».

Είναι χαρακτηριστικό ότι στενοί συνεργάτες του Κώστα Σημίτη, την μέρα της παρουσίασης του βιβλίου, σημείωναν χαρακτηριστικά ότι «το βιβλίο αποτελεί μια πολιτική παρέμβαση, δεν είναι ούτε αυτοβιογραφία, ούτε απομνημονεύματα». Τόνιζαν ακόμα ότι «ο Κώστας Σημίτης δηλώνει πολιτικά παρών, δεν πάει σπίτι του». Επίσης επεσήμαιναν πως και με την ομιλία του ο τέως πρωθυπουργός «εκφράζει αφ' ενός την αγωνία του ότι δεν συνεχίζεται η πολιτική του και από τη σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ και ταυτόχρονα δείχνει την κατεύθυνση προς την οποία πρέπει να κινηθεί η χώρα». Τέλος, σημείωναν πως «ο Κ. Σημίτης επιμένει πως μια από τις βασικές αιτίες της εκλογικής ήττας ήταν η ότι δεν προβλήθηκε το έργο του».

Λίγες μόνο ώρες μετά, δηλαδή το επόμενο πρωί, ουσιαστικά και με τις νέες δηλώσεις του ο Κώστας Σημίτης έδωσε μια πρώτη εξήγηση γιατί αποφάσισε να παρέμβει με τόσο ηχηρό τρόπο στο πολιτικό σκηνικό. Εκτίμησε ότι ή το φθινόπωρο του 2006 (κοντά ή μαζί με τις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές) ή την άνοιξη του 2007 είναι πολύ πιθανόν να γίνουν πρώρες εκλογές,

Ήθελε να είναι ο... κορσές του πολιτικού συστήματος

λόγω των μεγάλων προβλημάτων στην οικονομία. Το ρίσκο που αναλαμβάνει ο Κώστας Καραμανλής, με το κλίμα που διαμορφώνεται για πρώρες εκλογές, είναι μεγάλο. Όπως επίσης και στο τέλος της τετραετίας να γίνουν οι εκλογές, δεν φαίνεται ότι θα είναι εύκολη υπόθεση.

Ο Κώστας Σημίτης είναι ένας πολιτικός βγαλμένος μέσα από σκληρές εσωκομματικές

Γράφει ο Μάρκος Μουζάτης

Άθλια και επικίνδυνη η επιχείρηση παραχάραξης της ιστορίας

Σημίτης - Ύμια: Εμετρήθη, εζυγίσθη και ευρέθη ελληπής...

... και ολίγον... ψευταράκος

- Τι πραγματικά συνέβη εκείνη τη νύχτα, μέσα από μαρτυρίες πρωταγωνιστών
- Τα «non paper» της ντροπής και οι διάλογοι της μικρότητας

Ελάχιστη φυσικά εντύπωση προξενεί η επιχείρηση του τέως «καταλληλότερου» ΚΑΙ μέσα από το βιβλίο του να φανεί σε όλα ΑΝΕΥΘΥΝΟΣ και να επιρρίψει ευθύνες για τα μελανά σημεία της πρωθυπουργίας του σε όλους τους άλλους εκτός από τον... πρωθυπουργό της οκταετίας 1996-2004. Άλλωστε, ποτέ δεν διακρίθηκε για πολιτική γενναιότητα ο Κ. Σημίτης...

Έτσι για το μέγιστο σκάνδαλο του χρηματιστηρίου δεν φταίει κανείς ή μάλλον φταίνει όσοι τρέξαν «τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενοι» να «σπρώξουν» ό,τι είχαν και δεν είχαν στον... σοσιαλιστικό ναό του τζόγου!

Για τη δίχως επιστροφή πορεία του ΠΑΣΟΚ μετά τις εκλογές του 2000 φταίνει οι υπουργοί του, τα στελέχη του, η Εκκλησία, όλοι εν πάση περιπτώσει εκτός από τον... καπετάνιο!

Για το μέγιστο όνειδος της παράδοσης (γιατί περί αυτού ουσιαστικά επρόκειτο) του Οτσαλάν φταίνει οι... εθνικιστές που πήγανε να κάνουν εξωτερική πολιτική, άσχετα αν αναγκάστηκε να διώξει τρεις υπουργούς του για να διασώσει το (πολιτικό) τομάρι του!

Για τη διαπλοκή φταίνει... Μα... ποια διαπλοκή; Ελάτε ντε!

Για την ήττα στις εκλογές του 2004 φταίνει όσοι δεν... διαφήμισαν το έργο του. Λέγε με δηλαδή Γιώργο και Λαλιώτη!

Και πάει λέγοντας...

Εκεί, όμως, που δίνει κυριολεκτικά τα ρέστα του σε παραπληροφόρηση, επίδειξη ανευθυνότητας, παραχάραξη της ιστορίας και πλήρη ένδεια πολιτικής γενναιότητας είναι η περιγραφή της δραματικής νύχτας των Υμίων.

Ίσως να αντιλαμβάνεται ακόμα και ο τέως «καταλληλότερος» ότι όσα συνέβησαν τη νύχτα της 30ής προς 31η Ιανουαρίου του 1996 -και επικυρώθηκαν και τυπικά στη διάρκεια της επίσκεψής του στον Λευκό Οίκο και της πρώτης συνάντησής του με τον Μπιλ Κλίντον στις 9 Απρίλη του 1996- έχουν σημαδέψει αρνητικά τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και συνολικότερα την πορεία της χώρας μας σε βάθος χρόνου. Και αισθάνεται την ανάγκη να αποτινάξει πάσαν ευθύνη. Ειδικά γι' αυτό το θέμα το έχει πολύ περισσότερο ανάγκη...

Φταίει λοιπόν ο Λυμπερής, φταίει ο Αρσένης, φταίει οι Ένοπλες Δυνάμεις, φταίει ο... κακός καιρός, φταίει...

Και ποιος δεν φταίει; Μα... φυσικά ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, ο οποίος και πολύ καλά έκανε και βγήκε και είπε το επαίσχυντο «ευ-

χαριστώ την κυβέρνηση των ΗΠΑ»!

Από τις ωτασπίδες στη σύσκεψη στο... γραφείο του!

Για τη δραματική βραδιά της κρίσης των Υμίων έχουμε συζητήσει με πρωταγωνιστές της. Ορισμένοι έχουν μιλήσει και δημοσίως, όπως ο ναύαρχος Χρ. Λυμπερής, ο οποίος έχει εκδώσει και σχετικό βιβλίο. Βεβαίως ο ναύαρχος έχει δημοσιοποιήσει όσα κατά τη γνώμη του δεν βλάπτουν τα συμφέροντα της χώρας μας και δεν δίνουν τροφή στην Τουρκία να θριαμβολογεί για «το (ελληνικό) φιάσκο των Υμίων», όπως έκανε μετά την έκδοσή του πονήματος Σημίτη.

Άλλοι, όπως ο Γερ. Αρσένης ή ο τότε αρχηγός της ΕΥΠ Λεων. Βασιλικόπουλος, έχουν επιλέξει έως τώρα τη (δημόσια) σιωπή. Το ίδιο και κάποιοι οι οποίοι εμμέσως ενεπλάκησαν τότε στον χειρισμό της κρίσης ή αμέσως μετά έγιναν μάρτυρες και γνώστες δραματικών παρενεργειών εξαιτίας των χειρισμών που έγιναν.

Έχουμε μιλήσει σχεδόν με όλους αυτούς. Και έχουμε καταλήξει σε κάποια σύνθεση του παζλ εκείνης της δραματικής βραδιάς, πόρρω απέχουσα βέβαια από την περιγραφή Σημίτη.

Πέραν αυτών γνωρίζουμε και ντοκουμέντα, τα οποία και ερμηνεύουν συμπεριφορές και αναδεικνύουν τα ψέματα του τέως «καταλληλότερου» και αποκάλυπτουν την επιχείρηση παραπληροφόρησης και συγκάλυψης.

Θα επιχειρήσουμε λοιπόν, αξιοποιώντας όσα γνωρίζουμε από περιγραφές πρωταγωνιστών και από ντοκουμέντα, να συμβάλουμε στην ανάδειξη της πραγματικότητας εκείνης της βραδιάς, την οποία φοβάται ο Σημίτης, επειδή ήταν η απαρχή των τριών μοιραίων βημάτων-επilogών του, που αποτελούν κερκάπορτες, τις οποίες άνοιξε για τις τουρκικές διεκδικήσεις:

- Στα Ύμια αποδέχθηκε το απαράδεκτο «no flags, no troops, no vessels» (όχι σημαίες, όχι στρατός, όχι πλοία) για την περιοχή. Μια πρώτη δηλαδή νομοποίηση των τουρκικών απαιτήσεων για «γκρίζες ζώνες» στο Αιγαίο!
- Στη Μαδρίτη αποδέχθηκε την ύπαρξη ζωπι-

κών δικαιωμάτων της Τουρκίας στο Αιγαίο!

• Στο Ελόικα συνομολόγησε τα περί «συνοριακών και άλλων συναφών διαφορών» ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Άλλη μια έμμεση πλην σαφής δηλαδή νομοποίηση των τουρκικών διεκδικήσεων και απατήσεων!

Γιατί λοιπόν να μην είναι φυσιολογική (!) η συγκλονιστική αποκάλυψη του τέταρτου μοιραίου βήματος, την οποία κάνει στο βιβλίο του, ότι δηλαδή με την Τουρκία επί πρωθυπουργίας του ο «διάλογος» είχε φτάσει και μέχρι τις γκριζές ζώνες (έτσι, χωρίς εισαγωγικά!), με την οποία ουδείς εκ των τηλεοπτικών αστέρων ασχολήθηκε;

Προφανώς ο κ. Χατζηνικολάου, η κ. Στάη και οι υπόλοιποι έγκριτοι αναλυτές και «ενημερωτές» δεν αξιολόγησαν αυτήν την αποκάλυψη ως σημαντική και χρήζουσα σχολιασμού!

Ή μήπως η περιεργή σιωπή γι' αυτό το μέζον, μέγιστο ζήτημα οφείλεται εν πολλοίς και στο ποιος, ως υπουργός Εξωτερικών, χειριζόταν αυτές τις «διερευνητικές επαφές», δηλαδή ο Γιώργος Παπανδρέου;

Αλλά εν πάση περιπτώσει το θέμα είναι η πολιτική του Σημίτη.

Ο οποίος Σημίτης, αποκάλυπτουμε, την προηγούμενη της κρίσιμης βραδιάς, δηλαδή τη νύχτα της 29ης προς 30ή Ιανουαρίου, ενώ η κρίση είχε αρχίσει να εξελίσσεται, κοιμόταν με ωτασπίδες και δεν μπορούσε έτσι ο τότε υπουργός Άμυνας να επικοινωνήσει μαζί του!

Δεν μας απασχολούν οι σκοπιμότητες που έχουν οδηγήσει τον Γερ. Αρσένη να μην τα έχει πει όλα για εκείνες τις κρίσιμες ώρες. Εμείς γνωρίζουμε και αποκάλυπτουμε ότι:

- Την προηγούμενη της κορύφωσης της κρίσης νύχτα ο Γερ. Αρσένης επιχειρούσε απεγνω-

σμένα να επικοινωνήσει με τον πρωθυπουργό, επειδή τα στοιχεία που συγκεντρώνονταν στο Πεντάγωνο έδειχναν ότι η οριακή κρίση βρίσκεται προ των πυλών. Επειδή δεν τον έβρισκε πουθενά, αναγκάστηκε να στείλει στην Αναγνωστοπούλου κάποιον από τη φρουρά του. Έκπληκτος ο άνθρωπος, αφού επέμεινε να μιλήσει με τον πρωθυπουργό και στην αρχή δεν του το επέτρεπαν (!), πληροφορήθηκε ότι ο Σημίτης δεν απαντούσε στις απεγνωσμένες κλήσεις Αρσένη, επειδή κοιμάται με ωτασπίδες!

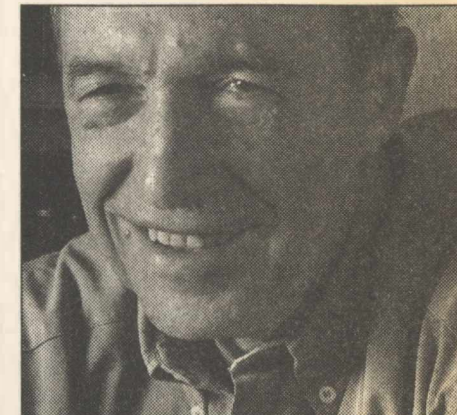
Αλλά αν κάποιος ισχυριστεί πως αυτό εμπίπτει στη σφαίρα της παραπολιτικής, πώς σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να αξιολογηθούν όσα συνέβησαν την επομένη, όταν φτάσαμε στα πρόθυρα πολέμου με την Τουρκία;

Όταν αντί να πραγματοποιηθεί σύσκεψη στην αίθουσα επιχειρήσεων του Πενταγώνου, όπως εισηγήθηκαν -για ευνόητους ακόμα και σε μικρά παιδιά λόγους- οι Αρσένης, Λυμπερής, Κουρής, τους μάζεψε στο... γραφείο του στη Βουλή;

Όταν στα όρια πολέμου ψάχνανε τον τότε υπουργό Εξωτερικών Θ. Πάγκαλο, ο οποίος εμφανίζεται κριτής και... αμέτοχος τιμητής στην... τηλεοπτική εκπομπή του Χατζηνικολάου;

Όταν τις κρίσιμες ώρες, που παιζόταν ακόμα και ο πόλεμος, άφησε εκτός της αίθουσας της σύσκεψής τον τότε αρχηγό της ΕΥΠ ναύαρχο Λεων. Βασιλικόπουλο να περιφέρεται στον διάδρομο όλη τη νύχτα, χωρίς να του επιτρέψει καθόλου (!) να μπει, αν και είχε σοβαρότατα στοιχεία να παραθέσει (ανάμεσά τους και κρίσιμα στοιχεία από τη CIA);

Τελικά και μπροστά στην επιμονή του Λ. Βασιλικόπουλου τον... δέχθηκε ο τότε γραμματέας του Υπουργικού Συμβουλίου Τ. Μαντέλης!

ΚΩΣΤΑΣ ΣΗΜΙΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

1996-2004

ΠΟΛΙΣ

No flags, no troops, no vessels!

Συνεχίζουμε. Στο 1ο τεύχος του περιοδικού «NEMECIS» της Λιάνας Κανέλλη έγινε η παρακάτω συγκλονιστική ντοκουμενταρισμένη αποκάλυψη:

• Λίγες μέρες μετά την κρίση των Υμίων αξιωματούχοι της ελληνικής ομογένειας στις ΗΠΑ επισκέφθηκαν τον Λευκό Οίκο για να προβάλουν τις θέσεις της χώρας μας και να ζητήσουν τη μεσολάβηση του Κλίντον για να αντιμετωπιστεί η τουρκική σε βάρος της Ελλάδας επιθετικότητα. Εκεί ενημερώθηκαν από την αμερικανική πλευρά μεταξύ άλλων και για τα αποτελέσματα της διαμεσολάβησης της Ουάσινγκτον προς Αθήνα και Άγκυρα για την εκτόνωση της κρίσης.

• Τότε εκεί οι Αμερικανοί έδωσαν στα στελέχη της ελληνικής ομογένειας κείμενο «non paper» με τις θέσεις τους. Τι έγγραφο μεταξύ άλλων το «non paper»;

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ...

●●● Ρεσάλτο λοιπόν! Όχι σε καμιά γαλέρα μεσοπέλαγα, μα στις «σύγχρονες ιδεολογικές γαλέρες της νέας τάξης». Έτσι, «Ρεσάλτο», ονομάζεται το νέο περιοδικό πολιτικής και πολιτισμικής παρέμβασης, που κυκλοφόρησε με εκδόση-αρχισυντάκτη τον πολύ καλό και εκτός κυκλωμάτων συνάδελφο Θ. Παπανικολάου. Αξίζει να το μελετήσουμε.

●●● Συνεχίζει να προκαλεί το γνωστό λαμόγιο. Ακούς εκεί να... διδάσκει κάθαρση και δεοντολογία! ●●● Εμείς θα επιμεινουμε. Είναι ντροπή ότι το ΠΑΣΟΚ και προσωπικά ο Γιώργος συνεχίζουν να καλύπτουν την πολιτική αθλιότητα Σηφουνάκη σε βάρος της χώρας μας. Και αυτό θα τους κυνηγά...

●●● Προφανώς δεν άρεσε στα λαμόγια της κατευθυνόμενης ενημέρωσης η δημοσκόπηση της RASS. Και τη θάψανε! Έτσι έχουν συνηθίσει να «πληροφορούν» τον λαό οι «νταβατζήδες» και τα νοικιασμένα γιουσουφάκια τους!

●●● Μπα, βάλθηκαν τα κοράκια της... έγκριτης πληροφόρησης να δικαιώσουν το εύρημα της έρευνας, ότι η συντριπτική πλειονότητα των ΜΜΕ συνεχίζει να μεροληπτεί υπέρ του ΠΑΣΟΚ. Διαπλεκόμενες αιμομικτικές σχέσεις...

●●● Εδώ που τα λέμε, πριν μιλήσει ο... πολιτικά γενναίος Σημίτης για το φιάσκο των Υμίλων, είχε μιλήσει αντ' αυτού ο Πρετεντέρης. Και είχε φροντίσει να τον αθωώσει, έτσι;

●●● Πανστρατιά σημειτικών δημοσιογραφικών γιουσουφάκων άμα τη εμφανίσει του πονήματος του τέως καταλληλότερου! Ξαναβγήκαν σαν τα σαλιγκάρια -ή τους γυμνοσάλιαγκες...- μετά τη βροχή. Ωσάν να κλήθηκαν από την εφεδρεία!

●●● Και διηγώντας τα να κλαις... ●●● Σύντροφε Γιώργο, το σύνθημα

●●● Εγεννήθη υμίν... επίτιμος! Άντε και καλά Εμπροδόμενα. Και by the way, από τον Ιούνιο του 2003 είχε, όπως ομολογεί ο ίδιος, συζητήσει ο Σημίτης με τον Γιώργο ότι θα του παρέδιδε το κόμμα. Ρωτάμε τώρα εμείς αφελώς: Στη διάρκεια του ταξιδιού στις ΗΠΑ έγινε αυτό;

«κάτω η χούντα του Καραμανλή» σε βρίσκει σύμφωνο; Αν ναι, είσαι προσωπικά υπεύθυνος για την επικίνδυνη διολίσθηση σε ατραπούς επικίνδυνου λαϊκισμού. Αν όχι, είσαι ανίκανος να καθοδηγήσεις πολιτικά τους σπαθούς σου. Σε κάθε περίπτωση, ΝΤΡΟ-ΠΗ!

●●● Εγκυμστήρευση υπουργού, ο οποίος «ματώνει» σχεδόν καθημερινά από τον εναντίον του πόλεμο των «νταβατζήδων»: «Μου φεύγει η μαγκιά, όταν βλέπω και διαπιστώνω τις κολεγιές συναδέλφων μου με νταβατζήδες και τα βαποράκια τους!» Αμ, έτσι, καρτσάκια θα σπας πάνε, σύντροφοι της κυβέρνησης!

●●● Πώς γίνεται και στις περισσότερες ενημερωτικές (λέμε τώρα...) εκπομπές ανακυκλώνονται όλο οι ίδιοι δημοσιογράφοι; Λες και ένα κύκλωμα κατευθυνόμενης «ενημέρωσης» λειτουργεί ισοπεδωτικά; Έλα μου ντε...

●●● Γιατί γυαλίζουν τα... όμορφα μάτια; Ε, η φτώχεια (της ΑΓΒ) φέρνει γκρίνια και η ψυχραιμία έχει απολυσθεί. Πάνε οι εποχές των παχιών αγελάδων, της αίσθησης υπεροχής και της οίησης. Και έπονται εξελίξεις...

●●● Με πολύ μεγάλο ενδιαφέρον συνεχίζει να παρακολουθεί το Μαξίμου τη δράση του «ομαδάρχη» της ομάδας των 6-7 υπόπτων. Και βέβαια έχει σημειωθεί η αμέριστη στήριξη που του προσφέρεται από τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ. Ακόμα και από αυτούς που χυδαία τον είχαν κανιβαλίσει και τώρα τον έχουν στα ώπα-ώπα!

●●● Κάνει, πάντως, τέτοιες επικοινωνιακές «πατάτες», αν και (θεωρούμενος) μετρο της επικοινωνίας...

●●● Είδατε, όμως, προσοχή τα μπουκωμένα ΜΜΕ της διαπλοκής και τα νοικιασμένα δημοσιογραφικά τους γιουσουφάκια στον τέως «καταλληλότερο»; Από υποβάθμιση σε υποβάθμιση το πήγαν το θέμα με τις αντιδράσεις για το πόνημά του και την αναστάτωση που προξένησε στο ΠΑΣΟΚ. Φαντάζεστε να

βγαζε, ας πούμε, παρόμοιο βιβλίο ο Μητσοτάκης ή ο Έμπερτ με αιχμές κατά του Καραμανλή; Πρώτο θέμα θα το 'παζαν επί μέρες. Ενώ το βιβλίο τού τέως και τις αντιδράσεις περίπου... πριν από τα αθλητικά το παίζανε. Θα μου πείτε, εδώ τους έπαιρνε ο Πανταγιάς τις κασέτες των... ποντικών που (επιλεκτικά) βρυχώνται!

●●● Καλά, βρε... γενναίο Σημίτη, την αφίσα των ευρωεκλογών του '99 με το χρηματιστήριο (φοβερή για σοσιαλιστικό κόμμα!) ποιος την έβγαλε;

●●● Δύσκολη η θέση του καθημερινού παραθυράτου τηλεσχολιαστή... Από τη μία ήταν το αγαπημένο (δημοσιογραφικό) παιδί της κυρίας Δάφνης. Από την άλλη είναι κολητός του Γιώργου, διεκδικώντας μάλιστα και πολιτικό ρόλο! Δύσκολο δυσίν κυρίως δουλεύει...

●●● Ναι, υπήρξαν και (λίγα) σελέχη του ΠΑΣΟΚ που σεβάστηκαν αν μη τι άλλο τον εαυτό τους, σε ό,τι αφορά το βιβλίο Σημίτη. Λαλιώτης, Νόρα, Π. Ευθυμίου, Αλ. Παπαδόπουλος, Γ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Παναγιωτακόπουλος...

Χάθηκε κάθε ίχνος τσίπας, ωρέ; ●●● Ο τίτλος-σχόλιο για το πόνημα τού τέως από τον «Ελεύθερο Τύπο»: «670 σελίδες και ούτε... σαράδα αυτοκριτικής»...

●●● Τα πήρατε τα μηνύματα, σύντροφοι της κυβέρνησης; Πάνω από τρεις στους τέσσερις πολίτες πιστεύουν πως στον τομέα της διαφθοράς και διαπλοκής δεν έχετε κάνει σχεδόν τίποτα, επειδή δεν έχετε (ουσιαστικά) την πολιτική βούληση. Γι' αυτό θάψατε κάτω από το χαλί και τα σκάνδαλα των ημερών Σημίτη! Αντιλαμβάνεστε πόσο σας υπονομεύει και σας αποσταθεροποιεί πολιτικά αυτή η αίσθηση; Αν όχι, κακό του κεφαλιού σας!

●●● Περιέργο (!). Εξαφανισμένο το έχουν το θέμα της ανακρίτριας Μπουρμπούλια και του επικείμενου α-νολύματος των λογαριασμών της τα μπουκωμένα ΜΜΕ της διαπλοκής και τα νοικιασμένα δημοσιογραφικά τους γιουσουφάκια. Τι θέλουν να πουν με αυτήν την ένοχη σιωπή;

●●● Είδατε επίσης κανένα ρεπορτάζ από τους... αδέκαστους τηλεαστέρες και τους... έγκριτους αναλυτάδες και «Ρομπέν» για τη συνεχιζόμενη δίκη της ΔΕΚΑ; Για τις έρευνες για Κόκκαλη; Από τα κοράκια της παραπληροφόρησης, που κατά τα άλλα περιμένουν με το... ντουφέκι μπας και... κανένας πρόεδρος καμιάς Τοπικής της ΝΔ πει κάτι για να το μπουμπουνίσουν πρώτο θέμα;

●●● Προς τι η έκπληξη ότι ο Πρετεντέρης βγήκε υπέρ του πονήματος Σημίτη; Μα, ο άνθρωπος μέχρι δικό του βιβλίο προκειμένου να «αθωώσει» τον τέως

●●● Ειδικά απέναντι στον Λαλιώτη είναι αχαράκτηριστη η αγνωμοσύνη του Σημίτη! Ή μήπως Εξέχασε το «κόλπο γκρόσο» της εκλογής του στην πρωθυπουργία; Το παρασάνιο με την ψήφο των 10-12 βουλευτών; Και ο μεν Λαλιώτης, είπαμε, επέλεξε αξιοπρεπώς να μαζεύει κόστανα στα Δολιανά. Ο δε τέως έδειξε ότι τον διακρίνει και η αχαριστία!

●●● Δύσκολη η θέση του καθημερινού παραθυράτου τηλεσχολιαστή... Από τη μία ήταν το αγαπημένο (δημοσιογραφικό) παιδί της κυρίας Δάφνης. Από την άλλη είναι κολητός του Γιώργου, διεκδικώντας μάλιστα και πολιτικό ρόλο! Δύσκολο δυσίν κυρίως δουλεύει...

●●● Ναι, υπήρξαν και (λίγα) σελέχη του ΠΑΣΟΚ που σεβάστηκαν αν μη τι άλλο τον εαυτό τους, σε ό,τι αφορά το βιβλίο Σημίτη. Λαλιώτης, Νόρα, Π. Ευθυμίου, Αλ. Παπαδόπουλος, Γ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Παναγιωτακόπουλος...

●●● Σημειώστε ακόμα την εύγλωπτη απουσία του Τσουκάλτου. Αντιθέτως, ο γίγας Πανταγιάς φυσικά και ήταν παρών. Βρε, βρε!

●●● Ε, πώς να μην ήταν πρώτη μούρη στην παρουσίαση και ο (δημοσιογραφικός) ποντικός του χρηματιστηρίου; Να φανεί αγνώμονας στον πρωθυπουργό επί των ημερών του οποίου έκανε τα χοντρά του παιχνίδια;

●●● Αλήθεια, τον... Πετράν γιατί τον κάλυψαν οι κατά τα άλλα... ασυμβίβαστοι που δεν σηκώνουν μύγα στο σπαθί τους; Γιατί ειδικά αυτόν δεν τον άγγιξε η ρομφαία τους; Υπάρχουν αντισώματα αντιστάσης; Υπάρχουν! Ευτυχώς. Αυτό έδειξε και η δημοσκόπηση της V-PRC για τον ΣΚΑΪ, όπως το είχε δείξει και η αντίστοιχη της RASS για «ΤΟ ΠΑΡΟΝ». Στο ναδίρ η αξιοπιστία των περισσότερων ιδιωτικών καναλιών, στο ναδίρ η αξιοπιστία των δελτίων τους. Γεμάτες σκοπιμότητες οι «αποκαλύψεις» ή οι αποκάλυψές τους, πιστεύει ο κόσμος. Αισιόδοξο μήνυμα. Αρχίζει και αποκάλυπεται ο ρόλος των μπουκωμένων ΜΜΕ της διαπλοκής...

●●● Η μία δημοσκόπηση (RASS) βγάζει τη διαφορά στα 2,4 μονάδες. Η άλλη (GPO) στις 2,5. Η άλλη (V-PRC) στις 3,5. Και έρχεται η Μέτρον Ανάλυσις και τη βγάζει στο... 0,6! Περιέργα πράγματα δεν προκύπτουν;

●●● Βρε, πώς την (Ξανα)πάτησαν ορισμένα βαποράκια... Τα δούλεψε το περιβάλλον Σημίτη πως μετά την παρουσίαση του βιβλίου θα έκαναν μαζί δηλώσεις ο Γιώργος και ο τέως. Έτσι... ειδικά! Αμ δε... Τους έμεινε η χαρά!

●●● Όλα τα γιουσουφάκια και οι γυμνοσάλιαγκες της αυλής Σημίτη επιστρατεύτηκαν για να επιτεθούν κατά του Χρ. Λυμπερή και να κατασκευάσουν ασπίδα προστασίας του τέως. Ξαναβγήκαν στη ρούγα σαν τα σαλιγκάρια μετά την πρώτη βροχή. «Κρα» κάνανε όλες αυτές τις ημέρες. Ρεσιτάλ δώσανε. Θυμήθηκαν μέρες παλιών μεγαλειών...

●●● Ναι, υπήρξαν και (λίγα) σελέχη του ΠΑΣΟΚ που σεβάστηκαν αν μη τι άλλο τον εαυτό τους, σε ό,τι αφορά το βιβλίο Σημίτη. Λαλιώτης, Νόρα, Π. Ευθυμίου, Αλ. Παπαδόπουλος, Γ. Ζαφειρόπουλος, Γ. Παναγιωτακόπουλος...

●●● «Μπαρούτι» γίνεται ο Καραμανλής με όσους ζητούν τον ορισμό συντοπιστή. Δεν το έχουν πάρει κάποιοι το μήνυμα από δηλώσεις του Σιούφα, του Προκόπη, του Ρουσόπουλου; Αλλά ασφαλώς είναι το πρόβλημα. Στην παραγωγή πολιτικής και στις σχέσεις με τα κάθε λογής διαπλεκόμενα. Ας πούμε, δώστε της κι άλλη χοντρή δουλειά, κύριοι της κυβέρνησης, της εταιρείας της χειραγωγησης!

●●● Τι θα γίνει με τον κανονισμό του ασυμβίβαστου για το Πάμε Στοίχημα; Πού έχει κολλήσει; Και γιατί; Τι παλεύει ο Ορφανός και δεν του βγαίνει μέχρι τώρα;

●●● Πως οι δύο πρωτοκλασάτοι ένθεν κακειθεν παίζουν στις διαβουλεύσεις και διεργασίες των «νταβατζήδων» για τον «τρίτο πόλο»... Το γνωρίζουν και οι αρχηγοί τους. Πώς θα αντδράσουν; Χμ...

●●● Τα λέει με λίγες λέξεις όλα ο Στάθης για το πόνημα Σημίτη: «Για όποιον έχει διαβάσει ελάχιστα από τα κλασικά πολιτικά γράμματα (απομνημονεύματα, αφηγήσεις, παρακαταθήκες), σ' αυτό το πόνημα συναντάει τη θλίψη. Την αγωνία μιας σκάας να κρούσει απ' τον ήλιο το μέγεθός της. Ο κ. Σημίτης έγραψε μ' αυτό το βιβλίο το επίγραμμα του. 670 σελίδες για να πει δυο λέξεις: Ιμπασιόν Ηρόστρατος».

●●● Αξίζει όμως να επιστημονηθεί και κάτι άλλο. Η ψοφοδεής στάση όλων σχεδόν των στελεχών του ΠΑΣΟΚ, μηδέν του νυν αρχηγού εξαιρουμένου, έναντι όλων των εσωκομματικών πραξικοπημάτων που επιχειρούσε ο τέως. Προκύπτει ανάγλυφα και από αυτό το βιβλίο πως όλοι είχαν αποδεχτεί τον ρόλο της γλάστρας σε προεληγμένες επιλογές του Σημίτη. Ποια αξιοπρέπεια και προσωπική τιμή, λοιπόν, να αναζητήσουμε σήμερα;

●●● Ποιος γκριζες ζώνες για τον Χατζηνικολάου, τη Στάη, τον Παυλόπουλο (καλά, για το ΜΕΓΑ δεν το συζητάμε!); Ποιος;

●●● «Μπαρούτι» γίνεται ο Καραμανλής με όσους ζητούν τον ορισμό συντοπιστή. Δεν το έχουν πάρει κάποιοι το μήνυμα από δηλώσεις του Σιούφα, του Προκόπη, του Ρουσόπουλου; Αλλά ασφαλώς είναι το πρόβλημα. Στην παραγωγή πολιτικής και στις σχέσεις με τα κάθε λογής διαπλεκόμενα. Ας πούμε, δώστε της κι άλλη χοντρή δουλειά, κύριοι της κυβέρνησης, της εταιρείας της χειραγωγησης!

●●● Πως οι δύο πρωτοκλασάτοι ένθεν κακειθεν παίζουν στις διαβουλεύσεις και διεργασίες των «νταβατζήδων» για τον «τρίτο πόλο»... Το γνωρίζουν και οι αρχηγοί τους. Πώς θα αντδράσουν; Χμ...

●●● Τα λέει με λίγες λέξεις όλα ο Στάθης για το πόνημα Σημίτη: «Για όποιον έχει διαβάσει ελάχιστα από τα κλασικά πολιτικά γράμματα (απομνημονεύματα, αφηγήσεις, παρακαταθήκες), σ' αυτό το πόνημα συναντάει τη θλίψη. Την αγωνία μιας σκάας να κρούσει απ' τον ήλιο το μέγεθός της. Ο κ. Σημίτης έγραψε μ' αυτό το βιβλίο το επίγραμμα του. 670 σελίδες για να πει δυο λέξεις: Ιμπασιόν Ηρόστρατος».

●●● Αξίζει όμως να επιστημονηθεί και κάτι άλλο. Η ψοφοδεής στάση όλων σχεδόν των στελεχών του ΠΑΣΟΚ, μηδέν του νυν αρχηγού εξαιρουμένου, έναντι όλων των εσωκομματικών πραξικοπημάτων που επιχειρούσε ο τέως. Προκύπτει ανάγλυφα και από αυτό το βιβλίο πως όλοι είχαν αποδεχτεί τον ρόλο της γλάστρας σε προεληγμένες επιλογές του Σημίτη. Ποια αξιοπρέπεια και προσωπική τιμή, λοιπόν, να αναζητήσουμε σήμερα;

●●● Ποιος γκριζες ζώνες για τον Χατζηνικολάου, τη Στάη, τον Παυλόπουλο (καλά, για το ΜΕΓΑ δεν το συζητάμε!); Ποιος;

●●● «Μπαρούτι» γίνεται ο Καραμανλής με όσους ζητούν τον ορισμό συντοπιστή. Δεν το έχουν πάρει κάποιοι το μήνυμα από δηλώσεις του Σιούφα, του Προκόπη, του Ρουσόπουλου; Αλλά ασφαλώς είναι το πρόβλημα. Στην παραγωγή πολιτικής και στις σχέσεις με τα κάθε λογής διαπλεκόμενα. Ας πούμε, δώστε της κι άλλη χοντρή δουλειά, κύριοι της κυβέρνησης, της εταιρείας της χειραγωγησης!

● Έγραφε ότι η ελληνική σημαία έφυγε από τα Ύμια ως αποτέλεσμα συμφωνίας που πέτυχε να επιβάλει ο Κλίντον σε Αθήνα και Άγκυρα!

● «Through back and forth discussions with both sides, both in political and military channels, we are able to convince them to remove all their troops, flags and vessels from the area». Δηλαδή: «Κατόπιν αλληπάλληλων συζητήσεων και με τις δύο πλευρές, σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο, μπορούσαμε να τους πείσουμε να αποσύρουν όλα τους τα στρατεύματα, τις σημαίες και τα πλοία από την περιοχή» (απόσπασμα από το «non paper»).

● Μετά την κρίση στα Ύμια εκπρόσωποι της ομογένειας, όπως οι κύριοι Άθηνς και Μανάντος, ήρθαν στην Ελλάδα και ενημέρωσαν για το «non paper» ορισμένα μέλη της ελληνικής κυβέρνησης, τα οποία δεν γνώριζαν τίποτα (!) και κάποιους πολιτικούς, όπως τον Αντ. Σαμαρά.

● Η αποκάλυψη είναι συγκλονιστική για δύο λόγους: ● Πρώτον, ποιος έκανε τη συμφωνία; Εκείνο το βράδυ της κρίσης συνομιλούσαν τα εξής «ξίδυμα»: Σημίτης - Κλίντον (μία φορά) Αρσένης - Πέρι Αρσένης - Σαλκασβλυ Πάγκαλος - Χόλμπρουκ Γνωρίζουμε ότι ο Αρσένης και ο Πάγκαλος αρνούνται πως έκαναν τέτοια συμφωνία. Άρα; Άρα...

● Δεύτερον, προκύπτει ότι το «no flags, no troops, no vessels» δεν αφορούσε μόνο εκείνο το βράδυ. Ήταν συμφωνία για μόνιμο καθεστώς! Πώς προκύπτει; Αποκαλύπτουμε το εξής: ● Την Τετάρτη 8 Φεβρουαρίου 1996, μία εβδομάδα μετά την κρίση, ο υπουργός Εξωτερικών Θ. Πάγκαλος δέχθηκε ένα περίεργο τηλεφώνημα από τον Ρίτσαρντ Χόλμπρουκ. Ο Αμερικανός τού εξέφρασε ερωτηματικά και «παράνοχα», ότι η ελληνική ναυτική παρουσία στην περιοχή των Ύμιλων είναι μεγαλύτερη από τα συμφωνηθέντα και «αυτό δεν συμβάλλει στην εκτόνωση της κρίσης». Έκπληκτος ο Πάγκαλος απάντησε πως δεν γνωρίζει καμιά συμφωνία! Ο Χόλμπρουκ επέμεινε. Μόλις τελείωσε η τηλεφωνική επικοινωνία, ο Πάγκαλος τηλεφώνησε στον Γ. Αρσένη και τον ενημέρωσε. Επίσης έκπληκτος ο Αρσένης τού απάντησε πως ούτε αυτός γνωρίζει τέτοια συμφωνία!

● Ποιος λοιπόν συμφώνησε στην υποστολή της ελληνικής σημαίας από τα Ύμια και στη μετατροπή τους -ουσιαστικά- σε «γκρίζα ζώνη»; ● Γιατί εκείνο το βράδυ της κρίσης «εμφανικά» ο Σημίτης ρώτησε τον Λυμπερή π... σημαίνει για τις Ένοπλες Δυνάμεις αν κατεβάζαμε από τα Ύμια την ελληνική σημαία; Και γιατί ο Πάγκαλος τον προέτρεψε... «ναύαρχε, να πούμε ότι φύσηξε αέρας και την πήρε να ησυχάσουμε»;

● Γιατί δεν απαντά σε αυτά ο Σημίτης; ● Γιατί ο Γερ. Αρσένης, μιλώντας τον Μάρτη του '98 στην ΚΕ του ΠΑΣΟΚ, κάλεσε τον Κ. Σημίτη να διευκρινίσει αν εκείνη τη δραματική νύχτα έκανε κάποια συμφωνία με τον Κλίντον υπαιτισόμενος ότι... κάτι υπήρχε; Και γιατί ο Σημίτης δεν απάντησε, αλλά έβαλε τον Ρέππα να δηλώσει ότι... δεν συνέβη τίποτα που δεν είναι γνωστό;

● Πώς αντέδρασε ο Πάγκαλος μετά το τηλεφώνημα του Χόλμπρουκ της 8ης Φλεβάρη και τη διαβεβαίωση αμέσως μετά του Αρσένη ότι επίσης δεν γνωρίζει καμιά συμφωνία; ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΕΙ;

Από πότε γνώριζαν οι Αμερικανοί για την απόβαση στα Ύμια;

Συνεχίζουμε και με ορισμένες άλλες αποκαλύψεις, τις οποίες σκόπιμα αποσιωπά ο Σημίτης προκειμένου να δείξει ότι... φταίνε όλοι οι άλλοι εκτός από τον ίδιο;

- Μόλις ξεκίνησε (στο γραφείο του Σημίτη στη Βουλή!) η σύσκεψη το βράδυ της 30ής Ιανουαρίου (γύρω στις 11), ο Σημίτης ενημέρωσε ότι έχει ήδη συζητήσει με τον Κλίντον και συζητά πλέον την πρότασή του για αποκλιμάκωση με την αποχώρηση τόσο των τουρκικών όσο και των ελληνικών δυνάμεων από την περιοχή.

- Γύρω στις 12 ο Γεράσιμος Αρσένης δέχθηκε το δεύτερο τηλεφώνημα από τον Γουλιαμ Πέρι (το πρώτο το είχε δεχθεί γύρω στις 10, όταν έφευγε από το Πεντάγωνο για τη Βουλή). Ο αμερικανός υπουργός τον ενημέρωσε πως οι Τούρκοι συμφωνούν στην αποκλιμάκωση, αλλά θέτουν μία προϋπόθεση, δηλαδή «να φύγει μαζί με τη φρουρά και η ελληνική σημαία από τα Ύμια, όπως συζητήσαν ήδη ο Πρόεδρος μου και ο πρωθυπουργός σας»!

- Ο Αρσένης εκπληκτος απάντησε ότι δεν γίνεται να φύγει η ελληνική σημαία και ότι δεν έχει πληροφόρηση από τον πρωθυπουργό του για τέτοια συμφωνία!

- Τότε εισέπραξε την προειδοποίηση ότι «λυπούμαι, αλλά φοβάμαι ότι οι Τούρκοι σε μιάμιση-δυο ώρες κάτι θα κάνουν»!

- Στο ίδιο μήκος κύματος μίλησε και ο αρχηγός του αμερικανικού επιτελείου Σαλικασβλι, σε τηλεφωνικές επικοινωνίες που είχε με τους Αρσένη και Λυμπέρη!

Με λίγα λόγια οι Αμερικανοί φάνηκαν να γνώριζαν δύο ώρες πριν από την απόβαση των τούρκων κομάντος στη μικρή Ύμια. Ήταν δε περιέργη η επιμονή του Πέρι στον συγκεκριμένο τρόπο αποκλιμάκωσης...

Συνεχίζουμε. Σε λίγο ο Πάγκαλος, ο οποίος έχει... εκπληρώσει τις τηλεοπτικές του υποχρεώσεις και έχει έρθει στη σύσκεψη, ενημερώνει για το τηλεφώνημα που έχει δεχθεί από τον Χόλμπρουκ, με την πρόταση αποχώρησης τόσο των ελληνικών όσο και των τουρκικών δυνάμεων από την περιοχή. Όταν ρωτήθηκε αν η πρόταση περιλαμβάνει και την υποστολή της ελληνικής σημαίας, απάντησε:

- Δεν μου ετέθη τέτοιο ζήτημα.

Επειδή όμως το ζήτημα είχε τεθεί και μάλιστα εκβιαστικά, ο Αρσένης επικοινωνήσε με τον υφυπουργό Άμυνας Ν. Κουρή, ο οποίος βρισκόταν στο Πεντάγωνο και δόθηκε η εντολή υψίστης ετοιμότητας των ελληνικών δυνάμεων που βρίσκονταν στην περιοχή των Ύμίων.

Η ένοχη σιωπή και η ανάκληση της εντολής ανακατάληψης...

Σήμερα αποκαλύπτουμε και κάτι άλλο σχετιζόμενο με όσα συνέβησαν γύρω από την απόβαση των τούρκων κομάντος στη μικρή Ύμια και τα οποία «περνάνε στο ντούκου» από τον τέως «καταλληλότερο»:

- Από ελληνικό πλοίο, το οποίο περιπολούσε στην περιοχή, κάποια στιγμή εστάλη σήμα ότι «βλέπουμε Τούρκους να επιχειρούν να ανέβουν στη βραχονησίδα, τι να κάνουμε, να τους χτυπήσουμε;».

- Απάντηση σε αυτό το αγωνιώδες σήμα δεν δόθηκε ποτέ. Προφανώς επειδή, όπως είχε τονίσει ο Σημίτης από το ξεκίνημα ήδη της σύσκεψης στη Βουλή, «ΠΑΜΕ ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΛΥΣΗ».

- Το ίδιο ισχύει και για το σήμα της ΕΥΠ, το οποίο επικαλείται (μόνο αυτό...) ο Σημίτης. Το σήμα πράγματι δεν έφτασε ποτέ στον Χρ. Λυμπέρη. Έφτασε σε άλλους αρμόδιους. Το σήμα πράγματι προειδοποιούσε για επικείμενη τουρκική κίνηση. Αλλά αξιολογήθηκε ακριβώς μέσα στο πλαίσιο της πολιτικής λύσης που είχε ήδη αποφασιστεί...

- Μόλις επιβεβαιώθηκε η τουρκική απόβαση στη βραχονησίδα, ο Γ. Αρσένης επικοινωνήσε ξανά με τον Ν. Κουρή και δόθηκε η εντολή να αρχίσει η επιχείρηση ανακατάληψής της.

- Ενώ το σχέδιο άρχισε να ενεργοποιείται, δεν δόθηκε ποτέ η εντολή «πυρ». Σύμφωνα με κάποια άλλη πληροφορία, ΔΟΘΗΚΕ ΚΑΙ ΑΝΑΚΛΗΘΗΚΕ.

- Ενώ στη σύσκεψη συζητούνταν οι ελληνικές αντιδράσεις, μπήκε μέσα ο Πάγκαλος, ο οποίος είχε βγει προκειμένου να ξαναμιλήσει με τον Χόλμπρουκ και ανακοίνωσε:

- Υπάρχει έδαφος για τελική συμφωνία. Οι Αμερικανοί λένε πως οι Τούρκοι δέχονται να αποχωρήσουν από τη βραχονησίδα, υπό την προϋπόθεση ότι θα αποχωρήσει και η δική μας φρουρά από τα Ύμια.

- Αρσένης: Βάζουν αίτημα να φύγει και η σημαία μας;

- Πάγκαλος: Δεν βάζουν, αλλά να δούμε μήπως φεύγοντας η φρουρά πρέπει να την πάρει...

Ακολούθησαν οι γνωστοί απολαυστικοί διάλογοι, με τον Σημίτη να ρωτάει τον Λυμπέρη τι... σημαίνει για τις Ένοπλες Δυνάμεις η απόσυρση της ελληνικής σημαίας και τον Πάγκαλο να ζητά να... επικαλεστούν ότι φύσηξε αέρας και την πήρε...

Τελικά και κάτω από την επιμονή του Σημίτη (ΓΙΑΤΙ;) συμφωνήθηκε και η απόσυρση της σημαίας...

Πώς γλίτωσε ο Σημίτης την καταψήφισή!

Κλασικά και διαχρονικά αγνώμων ο Κ. Σημίτης παραλείπει στο βιβλίο του να ευχαριστήσει τον **Ανδρέα**, γιατί με δική του παρέμβαση **γλίτωσε την καταψήφισή** που, αν συνέβαινε, θα άλλαζε τον ρου των πολιτικών εξελίξεων στην Ελλάδα!

Και όμως το περιστατικό που θα αποκαλύψουμε το γνωρίζει! Και παρ' όλα αυτά το αποσιώπησε ο... γενηαός!

Το πρωί της 31ης Ιανουαρίου, μετά τη δραματική βραδιά που προηγήθηκε, στο **Ωνάσειο** όπου **νοσηλεύταν ο Ανδρέας συγκεντρώθηκαν 10-12 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ. Απογοητευμένοι και οργισμένοι** συζητούσαν τις εξελίξεις και αποφάσισαν να **μη δώσουν ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση Σημίτη**, στην ψηφοφορία που θα γινόταν το βράδυ της ίδιας ημέρας.

Γνωρίζουμε και τα ονόματα των βουλευτών. Μάλιστα δύο εξ αυτών υπουργοποιήθηκαν αργότερα από τον Κ. Σημίτη.

Μόλις ο Ανδρέας πληροφορήθηκε από τον Αντώνη Λιβάνη και τη Δήμητρα αυτές τις διεργασίες, τους το ξέκοψε ότι δεν συμφωνεί με μια τέτοια κίνηση και δεν θα την ανεχθεί, με την εξής φράση:

- Όχι παιχνίδια με την κυβέρνηση!

Οι βουλευτές «μαζεύτηκαν». Για να μην υπάρξουν όμως απρόοπτα στη μεσονύκτια ψηφοφορία έγινε και μια μικρή «συνωμοσία» μεταξύ **Ανδρέα, Α. Λιβάνη και Απ. Κακλαμάνη** που ήταν πρόεδρος της Βουλής. Έτσι, πριν ξεκινήσει η ψηφοφορία, ο Απ. Κακλαμάνης διάβασε επιστολή του Ανδρέα, την οποία του είχε δώσει ο Λιβάνης και με την οποία δήλωνε ότι δίνει ψήφο εμπιστοσύνης στην κυβέρνηση. Ήταν σαφές το μήνυμα προς τους «άτακτους» βουλευτές. Έτσι μόνο δύο βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, οι **Δημ. Βουνάτσος και Χρ. Κηπουρός**, ψήφισαν λευκό...

ΥΓ.: Μέσα στα τόσα ψέματα που περιέχονται στο βιβλίο του τέως «καταλληλότερου» επισημαίνουμε άλλο ένα, συνδεδεμένο με την αγνωμοσύνη προς τον Ανδρέα, ο οποίος, επαναλαμβάνουμε, τον έσωσε στην ψηφοφορία για την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης, αν και **δεν τον ήθελε για διάδοχό του** και το είχε διαμηνύσει αυτό στους **Κ. Λαλιώτη και Α. Λιβάνη** την παραμονή της ψηφοφορίας στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ.

Γράφει ο Σημίτης ότι μετά την εκλογή του στη θέση του πρωθυπουργού **συναντήθηκε αρκετές φορές με τον Ανδρέα** ως τις 23 Ιουνίου του '96 που ο ηγέτης «έφυγε».

Είναι (άλλο ένα) ψέμα. Τον συνάντησε **μόνο μία φορά.** Ήταν σαφές πως **δεν επιθυμούσε** να τον συναντά. Μάλιστα δεν τον συνάντησε ούτε πριν από την επίσκεψή του στις ΗΠΑ, όπου είχε την πρώτη συνάντηση με τον Κλίντον, ούτε μετά, αν και ο Ανδρέας ζήτησε ενημέρωση ως πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ!

Έτσι ενημερώθηκε για τα της συνάντησης με το περιβόητο «non paper», το οποίο καταγγέλθηκε ως πλαστό, ενώ ήταν γνήσιο. Για το περιεχόμενό του ο Ανδρέας είχε ενημερώσει επίσης τους **Κ. Παπούλια, Α. Λιβάνη, Γ. Αρσένη και Τ. Χυτήρη...**

ΠΑΡ'ΕΜΒΑΣΗ

Του
ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΓΚΙΒΑΛΟΥ
Επικουρού καθηγητή
Πολιτικής Επιστήμης
του Πανεπιστημίου Αθηνών

Τον βίο και το έργο των ηγετών κρίνει και αποτιμά, βέβαια, η Ιστορία, όταν ο «κουρνιαχτός» των γεγονότων έχει πια διαλυθεί και τα κριτήρια αξιολόγησης επιβάλλουν τη δική τους «αλήθεια». Όταν όμως ο ίδιος ο ηγέτης δεν διαθέτει ούτε τη σοφία ούτε τη σωφροσύνη, τις οποίες θα έπρεπε τουλάχιστον να αποκτήσει υπηρετώντας τον κρίσιμο ρόλο του, τότε αναμενίζεται και ο ίδιος μέσα στον «κουρνιαχτό», αποδεικνύοντας τον δικό του πεπερασμένο ορζοντα. Σης περιπτώσεις αυτές όμως η Ιστορία δεν ασχολείται για πολύ καιρό με «τα έργα και τις ημέρες του»...

Κάποιοι πολιτικοί, όπως στην περίπτωση του Κωνσταντίνου Καραμανλή, προ-οικονομούν την υστεροφημία τους. Η «αγιολογία» του πολιτικού αυτού αποτελεί παράδειγμα επιλεκτικής παρουσίας της Ιστορίας του τόπου και της προσωπικής του συμβολής. Μέχρι και η πρώτη «οκταετία» του διεγράφη με μια μονοκονδυλιά, εμφανίζοντας τον ίδιο ως «θύμα» του παλατιού και των παρακρατικών μηχανισμών.

Αντίθετα ο Ανδρέας Παπανδρέου δεν φρόντισε για την υστεροφημία του. Εμπιστεύθηκε την ίδια την κρίση και τη μνήμη του λαού, γιατί η σχέση του με αυτόν υπήρξε άμεση και αυθεντική. Το πολιτικό του μέγεθος άλλωστε προβάλλει ως απροσπέλαστο όριο απέναντι στη μετριότητα των σημερινών πολιτικών ηγεσιών.

Αντίθετα προς τις επιλογές αυτές, ο Κ. Σημίτης διάλεξε τον δικό του «μικρομεσαίο» δρόμο. Ο στόχος του, όπως πάντα, καθα-

Η κόλαση είναι οι άλλοι (J. P. Sartre)

ρά ατομιστικός. Επιδιώκει να προασπίσει και να αναδείξει το έργο του σε δύο - κατά τη γνώμη του- πεδία αμφισβήτησης:

- Απέναντι στην κρίση του λαού, η διαφανόμενη ετυμηγορία του οποίου τον οδήγησε στην «έξοδο» (ή στη φυγή).

- Απέναντι στο ίδιο το κόμμα του και τον διάδοχό του που δεν προασπίσθηκαν το έργο αυτό και δεν το «χρησιμοποίησαν» ως κύριο εφόδιο της προεκλογικής αναμέτρησης με τη Νέα Δημοκρατία.

Ποιο είναι όμως το περιεχόμενο, η ουσία του έργου, με βάση τα οποία θα αποτιμηθεί η ιστορική συμβολή ενός πρωθυπουργού που κυβέρνησε για μια ολόκληρη δεκαετία; Η ίδια η έννοια της πολιτικής εντάσσεται στο «βεμπεριανό» σύστημα σκέψης που υιοθετεί ο Κ. Σημίτης. Κατ' αυτόν το δικό του έργο αφορούσε στον καθορισμό συγκεκριμένων στόχων (ένταξη στην ΟΝΕ, δημοσιονομική πειθαρχία, εκσυγχρονισμός των θεσμών, μείωση των δραστηριοτήτων του κρατικού / δημόσιου τομέα) και στην επιλογή των κατάλληλων οικονομικών και διοικητικών μέσων - εργαλείων για την επίτευξη των στόχων αυτών.

Σ' αυτήν τη στενή -και καθαρά- επιφανειακή- οπτική δεν μπορούν βέβαια να «χωρέσουν» βασικά, δομικά στοιχεία της οικονομικοκοινωνικής πραγματικότητας. Ο Κ. Σημίτης δεν ασχολήθηκε με τις επιπτώσεις των μηχανισμών της νεοφιλελεύθερης αγοράς στους κοινωνικούς και εργασιακούς θεσμούς. Η βίαιη αναδιανομή του εισοδήματος εις βάρος των ασθενέστερων, η αποδυνάμωση των εργασιακών θεσμών, η γιγάντωση της ανεργίας, το κλείσιμο των επιχειρήσεων, η σταδιακή ιδιωτικοποίηση της υγείας και της παιδείας αποτέλεσαν κατά τη γνώμη του αναπόφευκτες

επιπτώσεις της αδήριτης ιστορικής ανάγκης του «εκσυγχρονισμού» της οικονομίας και των θεσμών. Τα «θύματα» αυτού του εγχειρήματος αποτελούν απλώς τους «άτυχους» της ιστορικής εξέλιξης. Αυτή ακριβώς η περιορισμένη πολιτική του οπτική δεν του επέτρεψε να κατανοήσει κρίσιμα θεσμικά προβλήματα όπως εκείνο της διαπλοκής. Ο Κ. Σημίτης στον «απολογισμό» του δικαιολογεί τη γιγάντωση και κυριαρχία των προμηθευτών, των κατασκευαστών, των ιδιοκτητών των ΜΜΕ ως αποτέλεσμα επιλογών που απέβλεπαν στην «ελληνοποίηση» των οικονομικών δραστηριοτήτων. Για το γεγονός ότι τα συμφέροντα αυτά απέκτησαν κυρίαρχο πολιτικοοικονομικό ρόλο, ότι σε πολλές περιπτώσεις ευνοήθηκαν σκανδαλωδώς διαρπάζοντας τον εθνικό πλούτο, ότι ποδηγέτησαν πρόσωπα και φορείς του πολιτικού συστήματος δεν απαντά ο Κ. Σημίτης. Φαίνεται ότι γι' αυτόν τα γεγονότα αυτά αποτελούν «ανεξερεύνητες ηπιόρους».

Γι' αυτό και συγχέει τη διαπλοκή με το φαινόμενο της διαφθοράς, το οποίο συνιστά καθαρά κοινωνικό φαινόμενο. Φαίνεται ότι τις δικές του ευθύνες για τη γιγάντωση της διαπλοκής θέλει να τις «αναθέσει» στην ελληνική κοινωνία.

Τελικά, για να αποφύγει τις όποιες παρεξηγήσεις, ο Κ. Σημίτης παραθέτει, σε έκταση 70 περίπου σελίδων, τον «κατάλογο» των έργων του... Ποιων έργων; Ως έργο πρωθυπουργού εννοεί τα έργα υποδομής, τους δρόμους, τα ελικοδρόμια, τα ιατρικά μηχανήματα των νοσοκομείων κ.λπ. κ.λπ. Δηλαδή έναν συνήθη κυβερνητικό απολογισμό που χρησιμοποιούν προπαγανδιστικά τα κόμματα κατά την προεκλογική περίοδο. Όλα αυτά θα μπορούσε κά-

θε νηφάλως παρατηρήσει να τα κατανοήσει και να τα ερμηνεύσει ως απόψεις και στάσεις ενός πολιτικού που έδρασε σύμφωνα με τα δικά του πιστεύω.

Το απαράδεκτο όμως γεγονός, που προσβάλλει τη συνείδηση και την αξιοπρέπεια κάθε δημοκρατικού πολίτη, είναι ο τρόπος που ο Κ. Σημίτης αντιλαμβάνεται τις αρχές και τις λειτουργίες της δημοκρατίας. Ο ίδιος επαίρεται ότι ΟΡΙΣΕ ως διάδοχό του τον Γ. Παπανδρέου και μάλιστα εκτιμώντας ως απόλυτο κριτήριο τις ενδείξεις των σφυγμομετρήσεων. Σ' αυτό το σημείο ο πολιτικός κυνισμός και η περιφρόνηση των δημοκρατικών αρχών ξεπερνά κάθε όριο.

Ο Κ. Σημίτης είχε, όπως κάθε σώφρων και συνεπής πολιτικός, το δικαίωμα της πολιτικής παραίτησης. Τον διάδοχό του θα επέλεγε ο ύπατος δημοκρατικός θεσμός, στον οποίο ο ίδιος ανήκε, το κόμμα του. Μέσα στις διαδικασίες του θεσμού αυτού θα μπορούσε να διατυπώσει τη γνώμη του. Μια γνώμη που θα περίμενε ο καθένας από έναν ώριμο πολιτικό να συγκροτείται από κριτήρια που θα αφορούσαν τις πολιτικές ικανότητες του διαδόχου του, τη διορατικότητα και τις αρχές του, το ήθος του και τη συνέπεια του... Και όχι βέβαια τα ποσοστά των σφυγμομετρήσεων... Ίσως, προβάλλοντας το κριτήριο αυτό ο Κ. Σημίτης να παίρνει τη «ρεβάνς» από τους «ομοτράπεζους» της «ομάδας των τεσσάρων», που του επέλεξαν ως αρχηγό λόγω της δημοτικότητάς του... Έχει ο καιρός γυρίσματα.

Το πρόβλημα όμως δεν είναι με ποιον τρόπο βλέπει ο Κ. Σημίτης την ιστορία. Αλλά πως η ιστορία και ο λαός κρίνει τη «διαδρομή» του. Και εκεί δεν μπορούν να βοηθήσουν ούτε καν οι... σφυγμομετρήσεις...

Αποδεικνύεται εκ των πραγμάτων ότι ήταν...

Μέγας συνωμότης ο Σημίτης!

Ο ηγέτης δίνει εύσημα στους υφισταμένους του, μα αναλαμβάνει ο ίδιος τις ευθύνες.

Αυτό κάθε άλλο παρά το πράττει στο βιβλίο που εξέδωσε ο τέως πρωθυπουργός και τέως πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ, Κώστας Σημίτης, επιβεβαιώνοντας όλους εκείνους που ΠΟΤΕ δεν πίστεψαν στο... άστρο του. Δικαίωσε αυτούς που τον θεωρούσαν έναν καλό λογιστή, έναν άνθρωπο με κακίες... Το ότι δεν χαμογελάει και δύσκολα, παγερά, απλώνει το χέρι του δεν είναι τυχαίο...

Αυτή είναι δυστυχώς η πραγματικότητα για τον Σημίτη.

Ένας πολιτικός μικρομεσαίος, μίζερος... Γι' αυτό και οι Ευρωπαίοι, οι φίλοι του, τον ξέχασαν γρήγορα...

Όταν εκείνοι που οργάνωσαν την άνοδό του στην αρχηγία του ΠΑΣΟΚ από τη μέρα που κυκλοφόρησε το βιβλίο λένε ότι «μας πρόδωσε», εννοούν ότι ούτε ένα ευχαριστώ δεν τους λέει, ούτε μία αναφορά σε όλη εκείνη τη μεγάλη προσπάθεια που έγινε για να γίνει ρεύμα η ομάδα και να κατακτήσει την ηγεσία, δεν χρειάζεται κανέναν από τους έξω να μιλήσει για το ποιος είναι ο Σημίτης.

Ο τέως πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ και τέως πρωθυπουργός αποδεικνύεται και ΜΕΓΑΣ ΣΥΝΩΜΟΤΗΣ! Εκεί που διέψευθε όσα είχε αποκαλύψει το «ΠΑΡΟΝ» -ακόμη κι εκείνο το απίστευτο για τους ανυποψίαστους πρωτοσέλιδο με τίτλο «Στις 18 Γενάρη παραιτείται» και τα προηγούμενα που είχαμε προαναγγείλει ότι **διώχνει τον Λαλιώτη και στη θέση του βάζει τον Μιχάλη Χρυσόχοιδη**, που ούτε ο ίδιος ο Λαλιώτης δεν πίστευε (!), τώρα στο βιβλίο του ΟΜΟΛΟΓΕΙ ότι όλα τα είχε πράγματι προσχεδιάσει, αποκαλύπτοντας ότι μήνες πριν, στο ταξίδι του στην Αμερική, τον Ιούνιο του 2003 (όπως πάλι το «Π» είχε αποκαλύψει), τα είχε όλα συζητήσει με τον Γιώργο Παπανδρέου! Και εδώ βεβαίως αποκαλύπτεται και κάτι άλλο. Ότι ο Γιώργος τα ξέσπερα ΟΛΑ! Ήταν δηλαδή σύμμαχος στη ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ κατά του Λαλιώτη! Και κατά των «εκσυγχρονιστών» που άλλον περιμεναν ως διάδοχο! Και βέβαια και ο Μιχάλης Χρυσόχοιδης ήξερε για τη συνωμοσία που έστηνε ο Σημίτης (!), που δημοσίως μιλούσε πάντα για «καθαρές λύσεις»!

Ομολογεί, όμως, ο κ. Σημίτης και κάτι άλλο.

Ότι δεν καθόριζε τη γραμμή του, το όραμά του, τα σχέδιά του η πολιτική, αλλά τα ΓΚΑΛΟΠ, τα οποία δημοσίως... αποδοκίμαζε και κατήγγελλε!

Ομολογεί ωμά ότι την επιλογή του Γιώργου Παπανδρέου την έκανε βλέποντας στις δημοσκοπήσεις ότι ήταν ο μόνος που μπορούσε να κερδίσει τον Καραμανλή και να αποτρέψει την άνοδο της Νέας Δημοκρατίας στην εξουσία. Πρόκειται για μια ομολογία που κάθε άλλο θα πίστευε ένας πολίτης που αποδέχεται τον κ. Σημίτη... Κι όμως, ο ίδιος το λέει...

Παραδέχεται ότι εξαιτίας του έφυγε κόσμος από το ΠΑΣΟΚ

Ο κ. Σημίτης σ' όλη αυτή τη συνωμοσία εμπλέκει επανειλημμένως τον Γιώργο Παπανδρέου και τον Χρυσόχοιδη, γράφοντας ότι «για τα αποτελέσματα των ερευνών ήταν ενήμεροι τόσο ο κ. Γ. Παπανδρέου όσο και ο κ. Μ. Χρυσόχοιδης (!) και σ' άλλο σημείο παραδέχεται ο τέως πρωθυπουργός ότι είχε ΔΙΩΞΕΙ κόσμο από το ΠΑΣΟΚ, σημειώνοντας τα εξής:

«Οι ψηφοφόροι μεταξύ κ. Γ. Παπανδρέου και κ. Κ. Καραμανλή προτιμούσαν τον κ. Γ. Παπανδρέου για πρωθυπουργό. Ο κ. Γ. Παπανδρέου ήταν κάτι καινούργιο. Έφερνε πίσω στο ΠΑΣΟΚ πολλούς από όσους μεταστράφηκαν και δίσταζαν να το ξαναψηφίσουν. Η ανάκαμψη ήταν θεαματική στις αγροτικές περιφέρειες».

Και εδώ τίθεται το ερώτημα, κύριε Σημίτη: Γιατί όλοι αυτοί οι ψηφοφόροι του ΠΑΣΟΚ μεταστράφηκαν; Γιατί δίσταζαν να το ξαναψηφίσουν; Ποιος έφταιγε; Η πολιτική ποίων τους έδιωχνε; Ποιοι ήταν υπεύθυνοι για τη μετάλλαξη των ιδεών και των οραμάτων του Ανδρέα; Σεις, κύριε Σημίτη, κανέναν άλλος. Σεις οδηγήσατε το ΠΑΣΟΚ στην καταστροφή!

ΤΟΝ ΒΡΙΖΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ

Αγαπητέ Πρόεδρε,

Έλαβα σήμερα - μέσω του Ταχυδρομείου της ιδιαίτερης πατρίδας μου της Ζαχάρως του Ν. Ηλείας - την πρόσκληση για να συμμετάσχω στην εκδήλωση της παρουσίασης του βιβλίου της Σας «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΛΑΜΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ 1996 - 2004».

Λυπούμαι γιατί το - από ημερών - διαμορφωμένο πρόγραμμά μου δεν μου επιτρέπει να συμμετάσχω στην πιο πάνω εκδήλωση - αν και διαφανώς στο "μονολογικό" χαρακτήρα της.

Και με την ευκαιρία επιθυμώ να θέσω υπόψη Σας την άποψή μου ότι, το βιβλίο που θα άξιζε να γράψετε και να εκδώσετε, θα έπρεπε να είχε τον τίτλο: «Ο ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΣ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΣΗΜΙΤΗ».

Με συντροφίμους ειμή,

Γιάννης Γ. Ζαφειρόπουλος

Μας πρόδωσες!

- Λένε εκείνοι που μπήκαν μπροστά το '95 για να γίνει αρχηγός και πρωθυπουργός!

Το παραπάνω γράμμα του σκληρότερου «Σημιτικού» και θεωρητικού του εκσυγχρονισμού, πρώην βουλευτή και υφυπουργού Γιάννη Ζαφειρόπουλου εκφράζει κατά τον καλύτερο τρόπο το βαρύ κλίμα που σκιάζει όλους εκείνους που στήριξαν την προσπάθεια για να «κλέψει» ο Σημίτης το κόμμα από τον Ανδρέα και τους στενούς συνεργάτες του...

Μια προσπάθεια που ξεκίνησε το '95 από 5-7 άτομα (ήταν τότε ο Δρυς, ο Μπαλτάς, ο Πάχτας, ο Πασχαλίδης, ο Αποστολίδης και ο Κολιοπάνος) και τράβηξαν το... κάρο και η συνέχεια ήταν το 1996 (οι οποίοι το... γιόρτασαν με... ψαρύσουπα στο σπίτι του Σταύρου Σουμάκη, στον Πειραιά). Ήταν τα θεμέλια για να ευοδωθεί η «καθαρή λύση», που έλεγε ο Σημίτης και σήμερα να είναι αυτός ο διάδοχος. Η συνωμοσία για την ανατροπή του Ανδρέα είχε ξεκινήσει από το 1989, όταν αρκετοί έβαλαν το χεράκι τους για να στηθεί το Ειδικό Δικαστήριο και η επόμενη... σκηνή παίχθηκε στο «Πεντελικό», όπου πάλι κέρδισε ο Ανδρέας με την απειλή που διοχέτευσε, ότι διαλύει το κόμμα, και τότε έκαναν πίσω ο Γεννηματάς και ο Λαλιώτης, ενώ τη σημαία είχε σηκώσει ο Παρασκευάς Αυγερινός, κόντρα στον Άκη Τσοχατζόπουλο που ο Ανδρέας ήθελε γραμματέα του Κινήματος και οι άλλοι είχαν συσπειρωθεί γύρω από τον Παρασκευά.

Η επόμενη σκηνή παίχθηκε στο σπίτι της Βάσως, όπου οι συνωμότες δώσανε τα χέρια (Σημίτης-Βάσως-Πάγκαλος-Αυγερινός). Έκανε πίσω την τελευταία στιγμή ο Λαλιώτης. Απουσίασε από τα «μυστικά δείπνα» της ανατροπής-διαδοχής του Ανδρέα.

Εκείνος ο στόχος ευοδώθηκε. Ο Σημίτης τούς κοροΐδεψε όλους. Τα πήρε όλα. Άλλο αν δεν κατάφερε στη συνέχεια να απαλλαγεί από τους συνεργάτες...

(Συνέχεια στη σελίδα 9)

Ευκαιρία

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η εφημερίδα αγγελιών «Χρυσή Ευκαιρία» επιθυμεί να ενημερώσει το κοινό ότι το τελευταίο διάστημα πολλοί πελάτες της, οι οποίοι είχαν δημοσιεύσει αγγελίες στο φύλλο της, δέχονται τηλεφωνήματα ενδιαφερομένων για το περιεχόμενο παιδιών αγγελιών ως προς τις οποίες δεν υφίσταται πλέον αντικείμενο προσφοράς ή ζήτησης.

Η ενόχληση των πελατών μας δεν οφείλεται βεβαίως στη «Χρυσή Ευκαιρία», αλλά σε νεοεκδοθέν ανταγωνιστικό έντυπο, το οποίο στην προσπάθειά του να εμφανίσει μεγαλύτερο αριθμό προσφερομένων αγγελιών αναδημοσιεύει παλιές αγγελίες που είχαν δημοσιευθεί στο παρελθόν στη «Χρυσή Ευκαιρία» και είναι πλέον άνευ αντικειμένου.

Η «Χρυσή Ευκαιρία» διαβεβαιώνει τους αναγνώστες της ότι στις σελίδες της θα βρουν μόνο έγκυρες, ελεγμένες και ισχύουσες αγγελίες που έχουν δημοσιευθεί κατόπιν εντολής, ώστε να μην ταλαιπωρούνται άσκοπα.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΕΩΣ

Τα ερωτηματικά που έχουν οι ΠΑΣΟΚοι

Πού στοχεύει η κίνηση για το βιβλίο • Τι λένε εχθροί και φίλοι τού τέως
• Κτύπημα κατά του ΠΑΣΟΚ, υποστηρίζει η Χαριλάου Τρικούπη

Γιατί τώρα; Είναι το ερώτημα που απασχολεί τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ για την απόφαση του τέως πρωθυπουργού να εκδώσει στην παρούσα πολιτική συγκυρία του βιβλίο του. Γιατί επέλεξε να κυκλοφορήσει το βιβλίο του όταν σπαράσσεται η ΝΔ και η κυβέρνηση δείχνει ανήμπορη να μεταβάλει το καθημερινό δελτίο διαφθοράς σε φυγή προς τα εμπρός με αλληπάλληλα μέτρα για την πολιτική και όχι για την παραπολιτική, λένε όσοι κατοικοεδρεύουν στη Χαριλάου Τρικούπη.

Η ενόχληση γι' αυτά που γράφει ο τέως πρωθυπουργός είναι δεδομένη και στον κ. Παπανδρέου, που αισθάνεται, όπως λένε οι συνεργάτες του, ότι του χαλάει τις προσπάθειες για αποδόμηση του κ. Καραμανλή. Είναι απόφαση για επιστροφή από το παρελθόν, μήπως πιέστηκε από τα «ορφανά» στελέχη του και κάνει επίδειξη δύναμης;

Η μήπως στοχεύει κάπου αλλού μακροπρόθεσμα ο κ. καθηγητής; Κανένα απ' όλα αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν να απαντήσουν στο ΠΑΣΟΚ, παρά μόνο κάνουν εικασίες και συζητούν σενάρια επί ώρες και χωρίς να το πολυκαταλάβουν ήδη έχουν επιστρέψει στην εσωστρέφεια. Ήταν αυτός μήπως ο στόχος του κ. καθηγητή;

Το παρασκήνιο των βουλευτών

Από την άλλη, με αφορμή το βιβλίο βγήκαν στην επιφάνεια στελέχη του και ο καθένας με τον τρόπο του επιχειρήσει να ερμηνεύσει την έκδοσή: Ο κ. Βερελής, για παράδειγμα, μίλησε για επιστροφή της πολιτικής και όχι για αποχαιρετισμό, δήλωσε με νόημα για όσους παρακολουθούν τα τεκταινόμενα.

Άλλοι επιχειρήσαν να μειώσουν την πολιτική σημασία της έκδοσης και έλεγαν πως αισθάνθηκε ο κ. Σημίτης την ανάγκη να υπερασπιστεί το δικό του κυβερνητικό έργο γιατί λοιδορήθηκε. Αλήθεια από ποιους;

Ποιους εννοεί ο κ. Σημίτης όταν ισχυρίζεται ότι δεν υποστήριξαν το έργο του; Η πρώτη απάντηση έρχεται από τον στενό συνεργάτη του κ. Παπανδρέου Θανάση Τσούρα, ο οποίος επισημαίνει πως το βιβλίο έχει αντιφάσεις όταν από τη μία αναφέρει πως στην ήττα του ΠΑΣΟΚ συνέβαλε η κατάσταση στο χρηματιστήριο, η πολύχρονη παρουσία του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση ή και η υπόθεση Πάχτας και από την άλλη υποστηρίζει ότι δεν στηρίχθηκε το κυβερνητικό του έργο.

Δεν είναι αντιφάσεις όλα αυτά; Ταυτοχρόνως στελέχη που πρόσκυνονται στον κ. Παπανδρέου θεωρούν πως ο κ. Σημίτης θα μπορούσε να είχε συγκρατηθεί και όπως αρμόζει σε κάθε σοβαρό άνθρωπο που συνέβη να γίνει και πρωθυπουργός, να κυκλοφορήσει το βιβλίο αυτό δύο χρόνια μετά.

Κάτι ανάλογο υποστηρίζει και ο κ. Ρέππας, ο οποίος αναγνωρίζει φυσικά πως έχει δικαίωμα ο κ. Σημίτης να γράφει βιβλίο με τις δικές του εκδοχές, ωστόσο διατηρεί επιφυλάξεις

για το ότι θα μπορούσε ίσως να έγραφε αυτό το βιβλίο έχοντας την ιδανική χρονική απόσταση... Ερωτηματικά για τον χρόνο που ο κ. Σημίτης αποφάσισε να δώσει ένα κτύπημα στο κόμμα του εκφράζει και η Μαρία Δαμανάκη, η οποία μιλώντας με δημοσιογράφους αναρωτήθηκε: Είναι τυχαίο που βγαίνει τώρα το βιβλίο όταν η ΝΔ έχει τα μαύρα της τα χάλια; Γι' αυτό και η ίδια έστειλε επιστολή στον τέως πρωθυπουργό στην οποία τού ανέφερε πως θα έλειπε στο εξωτερικό.

Μόνο το προσωπικό του συμφέρον

Στην ουσία όμως ο κ. Σημίτης, αδιαφορώντας για όλα αυτά, μέτρησε τα θετικά και τα αρνητικά και αποφάσισε με γνώμονα μόνο το προσωπικό του συμφέρον, όπως άλλωστε έκανε πάντα, και σε μια στιγμή που το ΠΑΣΟΚ φαίνεται πως είχε πάρει τα πάνω του τού έδωσε μία και το έστειλε εκεί απ' όπου ξεκίνησε, και έπεσαν όλες οι προσπάθειες που είχε καταβάλει ως αντιπολίτευση εναντίον της κυβέρνησης στο κενό.

Εκείνο πάντως που έκανε μεγάλη αίσθηση σε ορισμένα στελέχη του ΠΑΣΟΚ είναι ο τρόπος που εξιστορεί την απόφασή του για την επιλογή ως διαδόχου του τού κ. Παπανδρέου και την παραίτησή του από την πρωθυπουργία. Ήθελε, αναφέρει, να κανονίσει πώς θα κινηθεί και γι' αυτό η πρώτη φορά που ανέφερε την πρόθεσή του να παραιτηθεί ήταν το 2003. Εκείνο που πείραξε περισσότερο τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ στην πλειοψηφία τους ήταν το πώς ήθελε να τα ρυθμίσει όλα αυτά λες και επρόκειτο να κανονίσει να βγει με παρέα φίλων του για φαγητό, να πάει κινηματογράφο ή κάποια επίσκεψη σε φιλικό του ζευγάρι.

Σαν να επρόκειτο για κάτι συνηθισμένο, κάτι που κάνει μέρα παρά μέρα, σαν μια απόλυτα δική του υπόθεση. Αυτό είναι που πείραξε περισσότερο τη Χαριλάου Τρικούπη και πάντως εκείνους που αναγκάστηκαν να συναινέσουν στις αποφάσεις του, δίνοντας αδιαμαρτύρητα το δακτυλίδι στον σημερινό πρόεδρο του ΠΑΣΟΚ.

Οι ευθύνες πάντα στους άλλους

Το σπουδαιότερο όμως είναι πως δεν δίστασε με ωμό τρόπο να ρίξει τις ευθύνες

σε άλλους, όπως άλλωστε έκανε πάντα, όσον αφορά την υπόθεση των Υμίων και των σκοτεινών εκείνων ωρών που πέρασε η χώρα εξαιτίας της πολιτικής ανευθυνότητας που έδειξε τότε ως νεοσσός πρωθυπουργός, παρόμοια με την ανευθυνότητα που δείχνει σήμερα ως τέως φέρνοντας στο φως απόρρητους χειρισμούς εκείνων των ημερών και κάνοντας τους Τούρκους να γελάνε μαζί μας.

Αλήθεια, πώς αισθάνεται άραγε ο «τέως καταλληλότερος», όπως τον αποκαλούν στο ΠΑΣΟΚ, που κατάφερε και εξέθεσε τη χώρα μας απέναντι στους Τούρκους, που δεν δίστασε να ομολογήσει ότι ούτε λίγο ούτε πολύ, «γίναμε ρόμπα» διεθνώς; Και έριξε τις ευθύνες στους άλλους και αδιαφορώντας για τις πολιτικές συνέπειες δημοσίευσε στοιχεία που κανονικά μετά από 25 χρόνια θα έπρεπε να δοθούν, σύμφωνα με όλους τους κανόνες.

Όμως ο τέως θυσίασε ακόμη και την υστεροφημία του, προκειμένου για λίγο να στραφούν τα φώτα της δημοσιότητας επάνω του. Φαίνεται πως τελικά ακόμη και οι τέως έχουν ανάγκη για δημοσιότητα, αδιαφορώντας για το όποιο αποτέλεσμα.

Οι κυριοῤῃδες της εκδήλωσης

Κατά την παρουσίαση του βιβλίου του κ. Σημίτη έγινε χαμός. Και οι δύο αίθουσες του Μουσείου Μπενάκη ήταν κατάμεστες και άρχισαν να γεμίζουν μία ώρα νωρίτερα από την καθορισμένη ώρα έναρξης. Εκείνο που παρατηρήθηκε από πολλούς παρευρισκόμενους ήταν ότι στην εκδήλωση του βιβλίου είχαν συγκεντρωθεί κάτι κυριοῤῃδες που είχαν όλα τα χαρακτηριστικά καλών δεξιών.

Εμφανίσιμοι, καλοπερασάκηδες, Κολωνακιώτες! Όλοι τους έδειχναν ψηφοφόροι του κ. Κώστα Σημίτη. Άλλοι πάλι που έφτασαν για να δούνε και να ακούσουν τον τέως πρωθυπουργό, ήταν όσοι είχαν τοποθετηθεί τότε σε διάφορους οργανισμούς του Δημοσίου, συνδικαλιστές που είχαν φτιαχτεί επί εκσυγχρονισμού και όσοι κάθε φορά συγκεντρωνότουσαν στο Μέγαρο Μαξίμου για να πούνε χρόνια πολλά για την ονομαστική εορτή του τέως πρωθυπουργού.

Η μεγάλη πλάκα ήταν όμως με τους τέως υπουργούς, τους βουλευτές και τα κομματικά στελέχη. Έπρεπε να βλέπατε πώς μπαίνανε στην αίθουσα του Μουσείου Μπενάκη τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ.

Όσοι απ' αυτούς είχαν τη μύγα δηλαδή, όσοι είχαν δώσει γην και ύδωρ στον εκσυγχρονισμό, αλλά τώρα φοβούνται μην τους κακοχαρακτήρισει η νέα ηγεσία, ερχόντουσαν σαν τις βρεγμένες γάτες.

Το καταφύγιο του Τσούρα

Ο κ. Θανάσης Τσούρας, που έφυγε νωρίς, όση ώρα βρισκόταν στο μουσείο (μάλλον από ανάγκη) καθόταν σε μια γωνία και παρακολουθούσε τις κινήσεις ορισμένων.

Είναι γνωστό πως ο Θανάσης είναι τώρα στα πάνω του ως βασικός συνεργάτης του κ. Παπανδρέου και η σχέση του με τον κ. Σημίτη έχει περάσει εδώ και δεκαετίες από διάφορες διακυμάνσεις. Το μάτι του Τσούρα έκοβε δεξιά και αριστερά και για πολλούς είναι αλήθεια ότι αποτέλεσε το καταφύγιό τους.

Τι εννοώ; Πως όσοι δεν ήθελαν να καρφωθούν υπέρ του κ. Σημίτη, δηλαδή ήθελαν με άλλα λόγια να κρατάνε και τα δύο πόστα ανοικτά, φρόντισαν και εξασφάλισαν μια θέση κοντά στον κ. Τσούρα, ώστε με τον τρόπο τους να δηλώνουν ότι βρίσκονται κοντά στη νέα η-

γεσία υπό τον κ. Παπανδρέου. Θέλουν να το έχουν δίπορτο. Άλλωστε οι βουλευτές έχουν ανεπτυγμένο έντονα το αίσθημα της αυτοσυντήρησης και γι' αυτό δεν θέλουν να κάνουν ρήξεις. Τις αποφεύγουν γενικά. Έτσι ο συνεργάτης του προέδρου του ΠΑΣΟΚ άθελά του ίσως συγκέντρωσε την παρέα πολλών βουλευτών που ήθελαν να δείξουν στον Γιώργο ότι αναγκάστηκαν να πάνε στην παρουσίαση του βιβλίου του κ. Σημίτη, ενώ είναι πολύ πιθανό σε συνεργάτες του κ. Σημίτη να δηλώνουν τα ακριβώς αντίθετα. Έτσι λειτουργούν οι περισσότεροι στο ΠΑΣΟΚ, δυστυχώς.

Οι σχολιαστές οίκων μόδας

Από τα διάφορα πηγαδάκια που είχαν διαμορφωθεί με διάφορες παρέες, όχι αναγκαστικά ομώνυμες, ακουγότουσαν πολλά και διάφορα. Από ειρωνικά σχόλια μέχρι σοβαρά.

Για παράδειγμα, ορισμένες κυρίες σχολίαζαν τα ρούχα άλλων κυριών και γενικώς τα ντυσίματα και τα φορέματα διαφόρων οίκων.

Από τους άνδρες, που ως γνωστόν ασχολούνται με σοβαρά θέματα, όπως την πολιτική, πολλοί αναρωτιότουσαν γιατί ο κ. Σημίτης επέλεξε τη συγκεκριμένη ημερομηνία να παρουσιάσει στην ουσία το κυβερνητικό του έργο, και κάποιοι τρίτοι, κυρίως από τον χώρο του λεγόμενου εκσυγχρονισμού, επέκριναν είναι αλήθεια τη βιασύνη του τέως πρωθυπουργού. Συνεργάτες πρώην υπουργών έκαναν χιούμορ με δημοσιογράφους στο όρθιο, ιδίως όταν ειπώθηκε από συνάδελφο το καταπληκτικό αστείο που κατά τη γνώμη του έπρεπε να ειπωθεί ακόμη και ως σύνθημα στην εκδήλωση: «Πούλα, πούλα». Προφανώς θυμήθηκε, με όλους αυτούς που είχαν συγκεντρωθεί, την εποχή του χρηματιστηρίου και η παρατήρησή του ομολογουμένως ήταν εύστοχη.

Γιατί, αν μη τι άλλο, το χρηματιστήριο απ' όλους αυτούς που είχαν μαζευτεί εκεί στηρίχθηκε τότε. Α, και κάτι άλλο. Σημείο αναφοράς για πολλούς ο Χρήστος Πάχτας, που μαζί με τον Τ. Μαντέλλη ήταν από τους πρώτους που εμφανίστηκαν.